

Aytunç Altındal
Bilinmeyen
Vatikan

MERİTOKRASI

Aytunç ALTINDAL
Bilinmeyen Vatikan

MERTOKRASI

AYTUNÇ ALTINDAL

BİLİNMEYEN VATİKAN

Aytunç Altındal'ın yazı dizisi olarak yayınlanan bu eseri daha sonra bazı küçük değişikliklerle Alfa Yayınları tarafından "Vatikan ve Tapınak Şövalyeleri" adıyla kitap olarak basılmıştır (ISBN 9789752975415).

ePub düzenleme: Meritokrasi

Kapak: GrafoBZ

Birinci Sürüm: Eylül 2014

İçindekiler

DÜNYA'NIN EN ESRARENGİZ DEVLETİ

VATİKAN DEĞİL LATERAN
MİNİK DEVLET=BÜYÜK GÜÇ
SİYASİ VE DİNSEL YAPTIRIM SAHİBİ
VATİKAN DEVLETİNİN BEYİNİ "CURIA"
KUŞBAKIŞI VATİKAN

VATİKAN'IN GİZLİ İLİŞKİLERİ

DÜNYANIN SERVETİ SIR EN KÂRLI ŞİRKETİ
DÜNYAYI SARAN AĞ
VATİKAN'DA İKTİDAR KAVGASI
ENGİZİSYONUN MUCİDİ
KİRLİ İŞLERİNDE MAFYAYI KULLANAN DEVLET

ATEİZMİN KAYNAĞI VATİKAN

PAPALAR VE MODERN DEVLET
DİN, PAPALIK VE ATEİZM
KİLİSE İLE MANASTIR KAVGASI
KÖYLÜLERİ AYAKLANDIRAN KEŞİŞLER

ESRARENGİZ POLONYALI, AĞCA VE GİZLİ ÖRGÜTLER

PAPA SEÇİMİNDE PARMAK OYNATANLAR
ESRARENGİZ BİR PAPA
PAPA VE GİZLİ ÖRGÜTLER
CİZVİTLERİN GAZABINA KARŞI OPUS DEI

VATİKAN'IN TÜRKİYE'YE BAKIŞI

"TÜRK DOSTU" DİYE YUTTURULAN PAPA
HOŞGÖRÜ, DİNLER ARASI DİYALOG, İBRAHİMİ DİNLERİN BİRLİĞİ TUZAĞI
VATİKAN'IN TÜRKİYE'Yİ NASIL GÖRDÜĞÜNÜ ORTAYA KOYAN AÇIKLAMA
TÜRKİYE'YLE DALGA MI GEÇİYORLAR?
KENDİNE HAS YÖNTEMLER
VATİKAN'I AYAKTA TUTAN YÖNTEM
1390 YILLIK YASAK
PAPA KİM OLACAK?
BİR SİYAH TAŞLA ON MİLYONLARCA SİYAH KUŞ AVLAMA
VATİKAN VE İLAÇ MAFYASI

ENGİZİSYON DEVAM EDİYOR

ENGİZİSYON KARŞISINDA PARMAKLARINI BİLE OYNATMAYANLAR
BAZEN KIZIL, BAZEN SOFU PAPALAR

PAPADAN İZİNSİZ BOŞANMA OLMAZ
GÜZEL FİLİP'İN ÇİRKİN İŞLERİ
“GÜL VE HAÇ” GİZLİ ÖRGÜTÜNE BAĞLI TÜRK DOSTU (!)

EVLİLİK DÜŞMANI KİLİSE

PAPA MI KRAL MI ?
PAPA'NIN ELİNDEKİ GÜÇLÜ SİLAH
İMPARATOR BASTIRIYOR
KARDİNAL KENTİNİN AYRICALIĞI
“EVLENMEKTENSE YAKILARAK ÖLMEK EVLADIR”
DİRİ DİRİ YAKILAN İKİ MİLYON KADIN
“BEN YAPTIM OLDU”
“BENİM” DİYEN FEMİNİSTLERE TAŞ ÇIKARTAN TEODORA

OPUS DEI: AHTAPOTUN KOLLARI

TANRI'YA ANNE GEREK
MASONİK MİSYONERLİĞİ
PAPA 2. JOHN PAUL'Ü TAHTA OTURTAN ÖRGÜT
OPUS DEI'NİN KURULUŞU VE MİSYONU
DİKTATÖRLERE OPUS DEI DESTEĞİ
PAPALIĞA HİZMET EDEN AHTAPOT
OPUS DEI'NİN ZÜRİH'TE UYGULADIĞI USTA TAKTİK
AHTAPOTUN TÜRKİYE'YE UZANAN KOLU

EKÜMENİZM VE İSLAM DÜNYASI

EKÜMENE -KATEŞİZM-EKONOMİ
KİLİSE BABALARINA GÖRE EKÜMENİK KAVRAMI
EKÜMENİK HARAKETİN GÜNÜMÜZDEKİ MERKEZİ İSVİÇRE'DEDİR
İLK VE SON EKÜMENİKAL KONSEY
EKÜMENİZM İLE GÜDÜLEN STRATEJİ
İLK HEDEF HİRİSTİYANLAŞTIRMAK

PAPALIĞIN KAPSAMA ALANLARI

CİZVİTLERDE TEMPLAR MODELİ
DİASPORA KİLİSELERİ
PAPALAR VE OSMANLI
ÜÇ ÇEŞİT HİRİSTİYANLIK VE HAÇLI SAVAŞLARI
İSA ÇİÇEKTİR, GÜL VE HAÇ'TADIR

“TÜRK DOSTU” MASKELİ PAPA

HITLER'İN SS TİMLERİ VE P2 MASON LOCASI SKANDALI
KİLİSE İÇİNDE KİLİSELER
GÜL VE HAÇ ÖRGÜTÜ ÜYESİ PAPA RONCALLI
PAPA RONCALLI'NİN “TÜRK DOSTU” MASKESİ
CELAL BAYAR'I İPTEN ALAN PAPA

EKÜMENİZMİN YERLEŞMESİ İÇİN GEREKEN DEĞİŞİKLİK
TÜRKİYE'Yİ BEKLEYEN GELİŞMELER

DÜNYA'NIN EN ESRARENGİZ DEVLETİ

İnanılması güç sırları, gizli geçitleri, şifreleri ve yeraltı yollarıyla Vatikan, tam anlamıyla Dünya'nın en "esrarengiz" devletidir.

Bilinmeyen Vatikan ve Papaları anlatan bu yazı dizisine, "Vatikan Nedir?" sorusuyla başlamak kanımca yerinde ve yararlı olacaktır. Türkiye'de Vatikan'ın adı bilinmekte ve/fakat gerçekte "ne" olduğu geniş Müslüman kitle tarafından hiç bilinmemektedir. En iyimser deyişle Vatikan, Papalarıyla birlikte anılan, Papa'nın yaşadığı yer diye bilinen minik bir devlet olarak tanınmaktadır. Kuşkusuz bu kısa açıklamada doğruluk payı vardır ama çok, hem de çok eksik bir tanımlamadır bu. Eksik bilgilendirme ise, herkes kabul eder ki, hiç bilgi sahibi olmamaktan daha sakıncalı ve tehlikelidir. İşte Türkiye'de Vatikan'la ilgili bu eksik bilgilendirmeyi biraz olsun giderebilmek amacıyla "Vatikan Nedir?" sorusuyla girmekte yarar görüyorum.

VATIKAN DEĞİL LATERAN

Günümüzde Vatikan diye bilinen yerleşim alanı yeryüzündeki tek "Tanrı-Kenti" statüsündedir. Vatikan bu özelliği nedeniyle "Kutsal-Kent"tir. Bu Tanrı-Kenti aynı zamanda bir "Devleti" içinde barındırır. Vatikan yeryüzündeki tek "Tanrı-Kenti ve Devleti"dir. Vatikan'dan başka "Tanrı-Devleti" yani "Teokrasi" yoktur, fakat halen de kutsal sayılan bir çok kent vardır. (Örneğin, Kudüs, Kom, Hinduların, Budistlerin ve Şintoistlerin kutsal kentleri gibi). Vatikan'ın bugünkü statüsü 1870'de İtalya'da bulunan Papa-Devletleri'nin, İtalyan Ulusal Birliği'nin kurulabilmesi amacıyla ilga edilmeleriyle başlamış ve son hukuki şeklini Faşist Diktatör Mussolini ile Vatikan'ın Dış İşleri Bakanı Kardinal Gaspari arasında 26 Ekim 1926'da imzalanan "Concordat" (Mukavele) ile almıştır. Böylelikle Vatikan İtalya'da "devlet içinde devlet" statüsü edinmiştir. Vatikan'a tüm girişler Roma'nın sınırlarından yapılabilmektedir. Diğer bir deyişle Vatikan, İtalya Devleti'nin tüm haklarından yararlanabilen fakat kendi bayrağına ve egemenliğine sahip ayrı bir devlettir. Vatikan adı, ilginçtir ki, Hıristiyanlığın ilk 1350 yıllık döneminde hiç ağza alınmamıştır. Çünkü 1267'ye kadar böyle kutsal sayılmış bir yerleşim alanı yoktu. O zamana kadar Papalar Vatikan'da değil Lateran diye bilinen yerleşim alanında otururlardı. Papalar yaklaşık 1000 yıl buradan yönetmişlerdi Katolik alemi. 14. Yüzyıl'da Papalar, Fransa'nın şimdi tiyatro şenlikleriyle tanınan Avignon şehrinde yaşamaktaydılar. Bunlar Hıristiyanlığın en tartışmalı Papalarıydılar. Fransa kralları tarafından korunan bu Papalar 13. Ve 14. Yüzyıllara damgalarını vurmuşlardı. Papaların Vatikan'a geçişleri 1377 yılında, Avignon'daki Papaların sultanın yıkılmasından sonra olmuştur. Bu nedenle "Lateran Kilise Kararları" daima Vatikan kararlarına öncelik sağlamıştır. Bugünkü Vatikan'ın tesisi sırasında da yine Lateran Sözleşmeleri (Treaties) rol oynamıştır.

MINİK DEVLET=BÜYÜK GÜÇ

Bugünkü Vatikan, yerleşim alanı itibariyle, kalın surlarıyla birlikte 44 hektarlık bir alanı

kaplamaktadır. Çevresindeki surlar bir saatte dolaşılabilir. 1527’de İspanyolların işgaline uğrayan Vatikan’ın yıkılan surları ve binaları yeniden inşa edilmişlerdir. Vatikan’ı İsviçreli Katolik askerler, geleneksel giysileri içinde korumaktadırlar. Ünlü Devlet kuramcısı Makyavel, aynı zamanda “prens” olan Papaların kendilerini paralı asker olan İsviçrelilere korutmasını sert bir dille eleştirmişti. Ona göre bu paralı askerler, kendilerine daha fazla para veren düşmanlara Papa’yı satabilirlerdi. Makyavel’in dediği doğrudur. Nitekim bir kaç kez Papalar, İsviçreli askerlerin ihanetine uğramışlardı. Ama yine de Papalar kendilerini İsviçreli paralı askerlere korutmaktan vazgeçmemişlerdi. Nedeni de çok ilginçti. İsviçreli paralı askerler ihanet etseler bile Vatikan’ın hiç bir sırrını açıklamıyorlardı. Vatikan’ı gizemli bir Kilise-Devleti yapan budur işte. Öğretiye göre “Vatikan’da öğrenilen sırlar öbür dünyada bile açıklanmaz.” Vatikan’ın sırlarını açıklayanların ve nesiller boyunca ailelerinin canları ve malları güvenlikte olmaz. Çünkü Vatikan gerçekten de inanılması güç sırları barındıran, gizli geçitleri, şifreleri ve yeraltı yollarıyla tam anlamıyla “esrarengiz” sayılan bir yerdir ve bu şöhretini de yüzlerce yıldır sadece kendisine sakladığı sırlarının başkalarının öğrenilebilmesini önleyerek edinmiştir.

SIYASİ VE DİNSEL YAPTIRIM SAHİBİ

Vatikan, kendi pasaportu, kendi devlet kuruluşları ve bürokratları olan bir devlettir. Nedir ki, bu devleti diğer devletlerden ayıran temel farklılıklar vardır. Bunları kısaca sayalım. Vatikan Devleti’nin gece yerleşik nüfusu 600 kişidir. Bu sayı sürekli konuk sayılan kişilerle birlikte 1014 olur. Gündüz nüfusu ise 3599’a yükselir. Bunlar Vatikan’da görev yapan işçiler ve diğer memurlardır. Vatikan Pasaportu bizzat Papa tarafından verilir. Bu pasaport geçicidir. Vatikan istediği zaman tek taraflı olarak iptal edebilir ya da hiç vermemiş gibi kayıtlardan çıkartabilir. Pasaportun özelliği hiç bir ırk ya da milliyet gözetilmeden verilebiliyor olmasıdır. Ne var ki tek koşulu, pasaport alacak şahsın Katolik Kilisesi’ne kayıtlı dindar olarak tanınmış bir Katolik olmasıdır. Vatikan’da altı dikkatle çizilmesi gereken bir özellik vardır. Çoğunlukla devlet olarak bilinen Vatikan ile “Papalık Makamı” bir ve aynı (özdeş) sanılmaktadır. Bu eksik bilgilenmedir. Papa, Katoliklerin başı olarak yeryüzündeki tüm Katoliklerin “Kutsal Pederi”dir, ama sadece ve sadece Vatikan Devleti’nin Devlet Başkanı’dır. Tüm Katoliklerin “Devlet Başkanı” değildir. Bu görevinde Papa’nın bir Başbakanı, bir Senatosu ve Bakanları vardır. Bunlar da siyasi yaptırımları itibariyle sadece Vatikan’la tanımlı ve sınırlıdır. Ancak, dinsel yaptırımları itibariyle tüm Katolikleri bağlarlar.

VATIKAN DEVLETİNİN BEYİNİ “CURIA”

Devlet ve siyasi erk olarak Vatikan’ın en önemli ve güçlü kurumu, “Curia”dır. Bu kurum Devlet olarak Vatikan’ın beynidir. Vatikan’ın 1983’de kabul edilen en son Anayasası’nın (Code of Canon Law) 360. paragrafında Curia, “Papa’nın adına ama Kiliselerin hayrına ve yararına çalışma yapmakla yükümlü kılınmış bir kurumdur.” Curia, Papalık Sekreteryası (Devlet Bakanlığı); Kilise Kamu İşleri Konseyi (CPAC); Katolik Cemaatleri (Congregations); Yargı Kurumları ve diğer enstitülerden oluşmaktadır. Curia’yı oluşturan bu bakanların, deyim yerindeyse “sinir sistemi” Kilise Kamu İşleri Konseyi’dir. Vatikan’ın yukarıda sözü edilen Anayasasına göre Curia, çok önemlidir ki,

“Dini / Ruhani” bir kuruluş olarak değil, tartışmasız “Dünyevi / Seküler” bir kuruluş olarak bizzat Tanrı tarafından değil, bizzat insan tarafından oluşturulmuş bir birim olarak kabul ve tasdik edilmiştir. Dolayısıyla ki, Vatikan’ın bu dünya ile ilgili tüm işleri, başta da siyasi, diplomatik ve ekonomik kararlarla, uluslararası ilişkileri “Dinsel” değil, “Dünyevi” olan bu kurum aracılığıyla ele alınır ve yönlendirilir. Curia ilk kez 1605’de diğer ülkelerdeki Kardinal Büyükelçileriyle çalışan Devlet Bakanlığı olarak kurulmuş, daha sonra 1721’de kendi içinde tüm Papa Devletlerinin Başbakanlığı adı altında bir makama sahip olmuştur. Papalığın Başbakanı aynı zamanda Dış İşleri Bakanıdır. Şunu da belirtmek gerekir ki Curia, Tanrı tarafından öngörölmüş bir kurum olmadığı için gerekli göröldüğü takdirde Papa’nın emriyle ilga edilebilir.

KUŞBAKIŞI VATİKAN

Vatikan’daki “Tanrı-Devleti”nde irili ufaklı 200’den fazla bina vardır. Vatikan’ın üçte biri bina, üçte biri park ve üçte biride kaldırımdır. Papalık makamının bulunduğu yere Roma’yla Vatikan’ı ayıran ünlü Bronz Kapı’dan girilir. Vatikan “Kent ve Devleti”ne giriş ise Bronz Kapı’nın yaklaşık 300 metre kadar sağında yer alan Saint Anne Kapısı’ndan yapılır. Araçlar ve halk Vatikan’a ancak buradan giriş yapabilirler. Kapılarda İsviçreli Muhafızlar beklerler. Dilerlerse kimlik denetimi yapabilirler; içeriye sokup sokmamakla serbesttirler. Bronz Kapı ise sadece önemli törenlerde açılır. Bu kapıdan içeri girildikten yaklaşık 150 metre kadar ileride genişçe bir avlu ile buna bakan mahzeniyle birlikte beş katlı bir saray bulunur. Papalar işte burada otururlar. Pencereleri Vatikan’ın ve dünyanın en ünlü ve görkemli binasına bakar. Bu bina St. Peter Kilisesi’dir. 70.000 metre karelik bir alanı kaplayan bu Kilise, Vatikan “Tanrı-Kent”in en yüksek binasıdır. Bronz Kapı’nın tam karşı sınırında, Papa’nın helikopteri için yapılmış olan küçük iniş pisti vardır. Onun sağında Vatikan Radyosu, onun yanında da yabancı öğrencilerin kaldıkları yurt binası yer almaktadır. Bu iki binanın arasında park bulunur. Park’ın ucunda “Curia” sarayı vardır. Devlet olarak Vatikan buradan yönetilir. Parkın diğer alt yanına doğru İlahiyat Akademisi (Kardinaller Koleji) bulunur. Burası bir bakıma Papalığın Senatosu gibidir. Kolejin önünde Vatikan Müzesi, yanında paha biçilmez arşiviyle Vatikan Kütüphanesi yer alır. Bunlara bitişik binada Vatikan’ın “Laik Konsey” binası vardır. Vatikan’da bir de işçi sendikası vardır ve o da bu binadadır. Papanın sarayının uzantısında ise Vatikan Bankası bulunur. Az ilerisinde de Vatikan’ın resmi yayını olan “Osservatore Romano” gazetesinin yönetildiği bina vardır.

VATİKAN'IN GİZLİ İLİŞKİLERİ

Vatikan'ın servetinin tam olarak ne kadar olduğu hiç bir zaman açıklanmayan bir sırdır. Yıllık gelirleri bazı kalemlerde açıklanır, yaptığı açıklamalar biraz da abartılarak gösterilir ancak mal varlığı tam olarak asla açıklanmaz. Vatikan tam bir “Bezirgan” gibidir; daima gelirlerinin azlığından yakını ama ilginçtir ki her geçen yıl biraz daha zenginleşir, biraz daha fazla para kazanır. Vatikan maliyesi yılda iki kez incelenir. Mali komisyonda kardinaller vardır ve başkan da (Prefektür denir) Amerikalı Kardinal Edmund Szoka'dır.

DÜNYANIN SERVETİ SIR EN KÂRLI ŞİRKETİ

Vatikan şu anda dünyanın en zengin devletlerinden biridir. Ünlü Vatikan uzmanı Peter Hebblethwaite'nin dediğine göre de bu devlet hiç bir özel girişimcinin ya da kapitalistin baş edemeyeceği kadar katı “Sosyalistce” kurullarla yönetilmektedir. Aynı uzmana göre bu nedenle Vatikan yeryüzündeki tek Sosyalist Tanrı-Devleti sayılmalıdır. Gerçekten de Vatikan'da hiç bir devletin yapamayacağı bir “sistem” ve yönetim anlayışı yürürlüktedir. Gördükleri işe göre dünyada en az maaş ve ücret alan insanlar buradadır. Buna rağmen toplam 1000 kişiyi geçmeyen Vatikan bürokrasisi, 2500 işçisiyle dünyanın en kalabalık dinsel topluluğunu (yaklaşık 900 milyon) hiç bir aksama olmadan yönetmektedirler. Bu gerçeği yeni öğrenen bir Amerikalı zengin kendini tutamamış ve “Aman Tanrım! Meğer dünyanın en kârlı şirketi Vatikan'mış” deyivermişti. 600 kişinin yönlendirdiği 900 milyon insan koşulsuz olarak Vatikan'a bağlıdırlar ve onun emirlerine tabidirler. Dahası, onu korumak, geliştirmek ve gerçekte daha da zenginleştirmekle yükümlüdürler. Bu emeklerine karşılık Papa'dan alabilecekleri tek “gelir” her Pazar günü Papa'nın onlar adına yaptığı şükran “Duası”dır, o kadar.

DÜNYAYI SARAN AĞ

Vatikan'ın doğrudan ya da dolaylı olarak sahibi olduğu veya yönlendirdiği günlük, haftalık ve aylık 200'den fazla gazete ve dergi, 154 radyo istasyonu veya emisyonu, 49 TV kanalı veya kablolu yayını bulunmaktadır. Bu yayınlar 24 saat süreyle bütün dünyayı bir ağ gibi sarmaktadırlar. Vatikan'ın gelirleri başta her ülkedeki Katolikler'den kesilen Kilise Vergisi; Aidatlar; Bağışlar; Şirket Gelirleri; Hisse Senedi-Tahvil-Bono gelirleri; Bankacılık ve Faiz gelirleri; hediyelik eşya satışlarıyla elde edilen gelirlerden oluşmaktadır. Basın yayından elde edilen reklam gelirleri de epeyce tutmaktadır. Vatikan'ın diğer bir gelir kaynağı da Hıristiyanlığı temsil eden kişileri, örneğin İsa'yı, Meryem'i, azizleri veya sembolleri (Haç gibi) pazarlayarak kazandığı kazançlardır. Bu açıdan bakıldığında Vatikan'ın kendi Tanrısı'nı (İsa) ve dinini en iyi pazarlayan holding olduğu apaçık görülebilir! Vatikan'ın gelirleri sadece bunlar değildir. Vatikan, dünyanın önde gelen bir çok şirketinde hissedardır. Çeşitli ülkelerde sayısız gayrimenkulü vardır. Bir çok bankanın ortağıdır. Özellikle giyim ve turizm sektörlerinde çok kâr getiren yatırımları vardır. Avrupa Birliği içinde Vatikan'a bağlı olarak çalışan “Katolik Tekstil Sanayicileri Birliği” onun çıkarlarının yöneticisi durumundadır. Benzer şekilde ayakkabı, yiyecek ve enerji ile inşaat sektörlerinde de kârlı yatırımları

ve ortaklıkları vardır.Sözün kısası, 200 milyon nüfuslu ABD’yi yönetebilmek için sadece Washington’da 250.000 devlet memuru bulunduğu düşünülürse Vatikan “Mucizesi (!)” daha iyi anlaşılır. İhraç malı olarak sadece “Dualar ve Emirleri” olan bir devletin dünyanın en kalabalık topluluğunu yönetip dünyanın en zengin devletlerinden biri olabilmesi başka hangi sözcükle tanımlanabilir ki...

VATIKAN’DA İKTİDAR KAVGASI

Böylesine zengin ve güçlü bir devletin başında kim olmak istemez ki? Bu nedenle Vatikan’ın içinde sürekli bir mücadele yaşanmaktadır. Vatikan’da etkileri ve güçleri tartışılmayacak başlıca altı akım vardır. Bunlardan ikisi “Laik”, dördü “Dinsel” niteliktedir. Laikler OPUS DEI (Tanrı’nın İşleri demektir) ile Malta Şövalyeleri’dir. OPUS DEI, İspanyol asıllıdır ve sadece 65 yıllık bir örgüttür. Buna rağmen günümüzde Vatikan’da en etkili olan “Laik” kurumdur. Gizli bir örgüt olan OPUS DEI’nin tüm üyeleri Katolik meslek sahiplerinden oluşmakta fakat her ülkede örgütten sorumlu bir Kardinal bulunmaktadır. Vatikan pasaportu taşıyan bu Kardinaller’in dokunulmazlıkları vardır ve sadece Papa’ya karşı sorumludurlar. Curia bile bunlara dış geçirememektedir. Malta Şövalyeleri ise öncekinden çok daha eski ve köklü, aristokratik bir örgüttür. Bu da önceki gibi kapalı devre işleyen bir örgüttür ve ününü Türklere karşı Katolik inancını savunarak edinmiştir. İlkın Rodos’ta kurulmuş, burası Osmanlı’nın eline geçince Malta’ya sürülmüşlerdir. Türklüğe ve İslamiyet’e kökten karşı bir örgüttür. İlginçtir ki bu sofu Katolik örgütü ölümünden bir yıl önce Turgut Özal’a özel statü sağlayarak onursal üyelik beratı vermişti!

ENGİZİSYONUN MUCİDİ

Vatikan’ın iç siyasetinde ve çekişmelerinde dört dinsel akım etkili olmaktadır. Bunlardan birincisi, Dominiken tarikatıdır. Bunlar için en önemli olan husus kurum olarak Kilise’nin sürekliliğinin korunması ve her koşul altında savunulmasıdır. Dominikenler, “Önce Kilise” diyen tarikatir. Aristokratik ama aynı zamanda da gaddar ve dogmatik olmakla tanınırlar. Ortaçağ’ın Engizisyon Mahkemeleri’ni bunlar kurdurmuşlar ve milyonlarca insanı -özellikle de cadı diye nitelendirdikleri kadınları- yaktırmışlardır.Dominikenler’in tam karşısında Fransiskan tarikatı vardır. Bunlar içinse önce Roma’daki Kilise değil, “Önce Hıristiyanlık” gelir. Fransiskanlar yoksullardan yana, din adına karşılıksız çalışan keşişler topluluğudur. Onlar için önce Kilise veya Papa değil, Hıristiyanlığın yeryüzünde egemen olması önemlidir.Üçüncü topluluk Fransiskanlar kadar çalışkan ama Dominikenler kadar acımasız olabilen Cizvitler tarikatıdır. Bunlar Katolik aleminin “Entellektüelleri” konumundadırlar. Bunlar için önemli olan ise “Papalık Makamı”dır. Papaların kendileri veya Kilise’nin kendisi değil, “Papalık Makamı”nın korunması ve savunulması öncelik taşımaktadır. Cizvitler bu anlayışla bir çok Papa’ya -halen Papa olan 2. John Paul da dahil- karşı çıkmışlardır. Papaları yücelten OPUS DEI ile Papalık Makamı’nı yücelten Cizvitler kavgalıdırlar. Cizvitlere göre OPUS DEI, Papa-Tapınıcılığı (Papolatry) yapmaktadır. Cizvitler en hızlı misyoner örgütüdür. OPUS DEI dördüncü akımın temsilcisidir. Onlara göre Papa’nın kimliği, Kilise’nin de, Papalık Makamı’nın da üstündedir. Papa, Tanrı-Krallığı’nın kutsal önderidir. Böylesine yüce bir

mertebeeye erişebilen kişi de elbette “Olağanüstü” bir kişidir. Bu nedenle OPUS DEI, böylesine olağanüstü bir kişi tarafından temsil edilen Vatikan Devleti’ni yüceltir ve Kilise’yi ikinci planda görür. Vatikan Devleti’nin uluslararası “Resmi” ideolojisi ise işte bu dört akımın ortak paydalarıyla oluşturulmuş olan ve tüm Hıristiyan alemini bir çatı altında toplamayı öngören Ekümenizm Hareketidir.

KIRLI İŞLERİNDE MAFYAYI KULLANAN DEVLET

Vatikan’ın ve Papalığını tarihi sayısız cinayet, entrika ve skandalla doludur. Bugüne kadar gelip geçmiş 263 Papadan kaçının eceliyle, kaçının cinayete kurban giderek öldüğü belli değildir. En yakın örnek, bugünkü Papa’dan önce Papa seçilen ve sadece 33 gün Papalık yapabilen I. John Paul’dur. Vatikan uzmanı araştırmacı David Yallop’un belgeleriyle açıkladığına göre bu Papa Vatikan’ın içindeki bir “Konspirasyon=Fesat Örgütü” ile “P2 Mason Locası”nın ortak girişimiyle öldürülmüştür. Vatikan’da gece sapasağlam yatıp sabaha ceset olarak kaldırılmak su içmek kadar olağan bir durumdur. Vatikan’ın özellikle 2 Dünya Savaşı sırasında güçlendirdiği müthiş bir istihbarat ağı vardır. Vatikan’ın içinden çeşitli ulusların -başta Fransa, Polonya ve Almanya- istihbarat örgütleriyle birlikte çalışan Kardinaller çıkmıştır. Bunlardan bazıları daha sonra Papa yapılmışlardır. Örneğin 1978’de eceliyle ölen Papa 6. Paul, gizli istihbarat örgütleriyle içli dışlı olmuş bir Kardinal olarak tanınıyordu. Vatikan “Kırlı” işlerinde daima taşeron kullanan bir devlettir. Bu pis işleri temizlemek Mafia’nın görevidir. Vatikan’ın siyaset alanında de yarı-gizli yarı-resmi desteklediği partiler ve siyasetçiler vardır. Bunlara en iyi örnekler Almanya’daki CDU/CSU (Hıristiyan Demokratlar) ve İsviçre’deki CVP (Hıristiyan Halk Partisi) çizgisidir. Vatikan’ın bu ve diğer bir çok siyasi yapıyla, örneğin öğrenci ve işçi kuruluşlarıyla, organik bağları vardır. Bunlara yeri geldikçe değineceğim. Vatikan, BM’de, UNESCO’da, FAO’da, AB’de ve OAS (Amerika Devletleri Örgütü) de “gözlemci” statüsündedir. “Vatikan nedir?” sorusunun gerçek yanıtı da işte bu ilişkilere bağlıdır. Vatikan, ekonomi-politiğiyle “Devlet Sosyalizmi”ni uygulayan -kendisi sosyalizme karşı olsa da- bir Kilise Devleti’dir. Toplumsal-Tarihsel bağlamında ise işlevleri itibarıyla “Dogmatik-Dinci” bir devlettir. Bu özelliğiyle de günümüzde çok sık kullanılan Fundamentalizm’in (köktencilik) çağımızdaki en eski ve en güçlü temsilcisidir. Gerçekten de Vatikan, Dünya’da devlet çapında örgütlenebilmiş ilk Fundamentalist Tanrı-Krallığıdır.

ATEİZMİN KAYNAĞI VATİKAN

Ateizmin kaynağı bizzat Roma Kilisesi olup özellikle de son 400 yılın ilk öncü Hıristiyan kökenli Ateistlerinin hep bu kiliseden çıktıkları görüldü.

Bütün dünyada kısaca Papa denilen şahsın resmi sıfatı Papa değildir. Üç ayrı sıfatı vardır. Ve Papa'ya ancak bu sıfatlarıyla hitab edilebilir. Bunlardan ilki, "Supreme Pontiff"tir. Bu, en üst düzeydeki ruhani önder anlamına gelir. Roma İmparatorluğu döneminden kalma bir sıfattır. O dönemde imparatorlar kendilerine "Pontifus Maximus" dedirtiyorlardı. Bu, en yüce ruhani ve dünyevi buyurucu anlamına geliyordu. İmparatorluk yıkılıp Hıristiyanlık egemen din haline gelince Papalar kendilerine geçmişteki imparatorlar gibi bu sıfatı taktılar. Papaların resmi evraklarda ve belgelerde kullandıkları ilk sıfatları budur.İkincisi Papalar, "Roma Başpiskoposu"durlar. Dikkat edilirse Vatikan'ın değil, 1926'ya kadar Kutsal-Kent statüsünde olan Roma'nın başpiskoposudurlar. Bu sıfatı özellikle Doğu ve Ortodoks Kiliseleri tarafından öne çıkartılır. Ortodokslar Papa'ya yazılı metin göndermek isterlerse en fazla "His Holliness Pope" diye yazarlar ve bununla da makamının önemli ve kutsal olduğunu vurgulamış olurlar, kendisinin değil. Papalar'ın üçüncü sıfatı ise "Holy Father (Kutsal Peder)"dir. Bu sıfat onların belki de en eski, en anlamlı sıfatıdır. Hıristiyanlığın ilk yüzyılından kalma, siyasi ve ideolojik olmaktan çok sempati toplamak amacıyla verilmiş sembolik bir babalık mevkiidir. Kutsal Peder nitelemesi aynı zamanda Ana (Bakire) sayılan Evrensel Kilise'yle (Katolik demek Evrensel demektir) evli oluş anlamına gelir. Diğer bir deyişle sembolik olarak Ana'dan (Kilise) doğmadan yani Vaftiz olmadan Kutsal Baba'nın evladı olunamaz. Papalar'ın Hıristiyan olmayan devlet ve siyaset adamları için de ayrı bir sıfatı vardır. Örneğin Müslüman bir devlet adamı Papa'ya doğrudan yukardaki üç sıfatla hitab edemez. "His Holliness" veya "Your Holliness" demek zorundadır. Yani, temsil ettiği makamı itibariyle Kutsal sayılan kişi olarak tanımlanır. Benzer şekilde Kardinal Büyükelçiler için de "Ekselans" denilir. Diğer Kardinallere de "Monsenyör" denilir. Bu hitaplar çok önemlidir. Bunların ne zaman, kime, nasıl kullanılacakları bilinmeden Vatikan mensuplarıyla görüşme yapılamaz.

PAPALAR VE MODERN DEVLET

Papalık ve daha sonraki yüzyıllarda ortaya çıkan Papalık Devletleri yüzyıllar boyunca dünya siyasetine ve askeri, diplomatik ve ekonomik dengelere yön vermişlerdir. Papalar'la Müslümanlar ve Osmanlılar arasında çok yoğun ilişkiler kurulmuş, karşılıklı askeri ve siyasi girişimler yapılmıştır. Bunlara ilerde değineceğim. Ama önce Papalık kurumunun günümüz dünyasına armağan ettiği en önemli toplumsal-tarihsel gelişmelerden birinin üzerinde durmakta yarar vardır. Bu, "Modern Devlet" veya diğer bir deyişle "Ulus Devleti" fikri ve oluşumdur. Papaların ve onların devletlerinin günümüzde etkili olan Ulus Devleti'ni yapan temel taşları hazırlayanlar oldukları inanın bir çok toplumbilimci tarafından dahi bilinmez. Ama gerçek budur. Ulus Devleti'ni ortaya çıkartan ve yaşatan kurumların tamamına yakınına gerçekte ilk kez Papalar ve onların "Kilise Hükümetleri" bulmuşlar ve tarihe aktarmışlardır. Bu nedenle Roma Kilisesi, Batı Avrupa'da ortaya çıkan Ulus Devleti'nin

öncüsü durumundadır. Örneğin, Ulus'u "Devlet" yapan en önemli kavramı, "Egemenlik" kavramını ilk kez formüle edip bunu "Hükümdarların Uhdesine" veren yine bir Papa, 2. Pius olmuştur. Bu Papa 1453'de İstanbul'un Osmanlı'nın eline geçmesi üzerine "Egemenlik" kavramının imparatorlara ait olduğunu bir belge yayınlayarak onaylamıştır. Papalık tarihi araştırmacısı Paolo Prodi'nin belirttiği gibi Roma Kilisesi, günümüz Batı Hıristiyan aleminde yer alan modern devletlerin temel esaslarını oluşturan yargı sistemlerini; üst mahkemeleri; hiyerarsik yargı kurumlarını ve pozitif hukuku Avrupa'ya ilk sokan kurumdur. Daha önce ne krallar ne de halk bu tip bir yargıdan ve hukuktan haberdardılar. İlginçtir ki ilk avukatlar da Kilise'den çıkma papazlardı. Bunlar Prenslar'ın ve Krallar'ın himayesine girerek o yüzyıllarda çoğunluğu okuma yazma dahi bilmeyen kralların Kilise karşısındaki haklarını ve toprak bütünlüklerini savunmuşlardı. Avrupa'da ilk sınır belirlemeleri işte bu Papaz-Avukatlar'ın bilgileri ve gayretleriyle oluşmuştu. İkincisi, Papalık tüm Avrupa'da ilk kez toplu vergilendirme yöntemini uygulamaya sokmuştu. Ayrıca Roma Kilisesi, tarihte ilk kez Dış İşleri Bakanı kullanmış, elçilik ve konsolosluklar tesis etmiştir. İlk kez paralı asker kullanan, düzenli ordu kuran da onlardı. Matbaa ve yayıncılık alanında gelişmeler yaptırmış olan da oydu. Benzer şekilde ilk "Yasak Kitaplar" listesini (Index) hazırlatan da oydu. Postacılık da ilk kez onlar tarafından örgütlenmiş, dağıtım ağları kurulmuştu. Para basımı tekniğini geliştiren ve ilk kez "Senet" kullanımını yasal faizlere uygulayan da oydu. İlginçtir ki, Avrupa'da cinsel hayatı ve genelevleri de Roma Kilisesi yönlendirmişti. Volter'in yazdığına göre Paris'teki genelevler bizzat Katolik Kiliseleri tarafından "sağlık" denetiminde genelevlerinin daha temiz ve kızlarının da daha sağlıklı olduklarını duyuran ilanlar veriyorlardı!

DİN, PAPALIK VE ATEİZM

Gerçekten Ateizm'in kaynağının bizzat Roma Kilisesi olduğunu söylesem şaşardınız, değil mi? Nasıl olur da Tanrı'dan başka güç tanımayan ve onun adına kurulduğu ve hareket etmekte olduğu varsayılan bir kurum, Kilise, Tanrıtanımazlığın kaynağı olur? Ama olmuştur. Özellikle de son 400 yılın ilk öncü Hıristiyan kökenli Ateistleri hep bu kiliseden çıkmışlardır. Özellikle de 15. ve 16. yüzyıllarda papazlık eğitimi görmüş, yıllarca Hıristiyanlığın "Tanrısı" için çalışmış fakat hayatlarının belli bir dönemine gelince Ateizm'e geçmiş ve bu kez de aynı Tanrı'ya karşı amansızca mücadele etmeye başlamış sayısız papaz vardı. İşte sizlere bunlardan adı gündelik hayatta geçirilmeyen, sadece Vatikan kayıtlarında bulunan ve 34 yaşındayken 1619'da Ateizm suçlamasıyla yakılarak idam edilmiş olan böyle bir papazın kısa öyküsü. Avrupa'da Ateizm'in tarihini belgeleyen araştırmacı Nicholas Davidson'un Vatikan kaynaklarından çıkarttığı Giulio Cesare Vanini 1585'de doğmuştu. Ailesi onu küçük yaşında Cizvitler'in yönettiği okullara göndermiş sonra da yine aynı tarikatın yönettiği Napoli Üniversitesi'ne sokmuştu.

1603'de Vanini, çok sofu ve oldukça gizemli bir tarikat olan "Karmelitler"e kabul edilmişti. 1606'da Vanini Karmelit keşişi olarak hukuk doktoru olmuştu. 1608'de Padua'ya, buradaki üstün başarısından dolayı da 1611'de Venedik'e atanmıştı. Ama ne olduysa bundan sonra olmuştu. 1612'de Karmelitler'le bozuşan genç adam İngiltere'ye kaçmak zorunda kalmıştı. Fikir ve din suçlusu sayılan Vanini burada Hıristiyanlığın Tanrısı'nı (İsa) kabul etmediğini ilan etmiş ve bu görüşlerini yaymak için Hollanda'ya, Liyon'a ve Paris'e gitmişti. Bu arada iki kitap yazmış ve bunlar 1615-16'da

yayınlanmıştı. Özellikle ikinci kitabı, De admirandes’de öne sürdüğü fikirler günümüzde kendisini keskin Ateist sanan bir çok tatlısu entellektüelinin dudaklarını uçuklatacak mahiyetteki fikirlerle doludur. Vanini, aynen, kendisi madde olmayan bir Tanrı nasıl olur da maddi bir dünya yaratmış olabilir ki diye sözüne başlamış ve eklemiştir: “Sonsuz olan Maddedir, Ruh değildir” Benzer şekilde cin, peri ve şeytanın bizzat Kilise tarafından uydurulmuş gerçekte varolmayan yaratıklar olduklarını söylemiştir. Vanini, “Beleş” yaşamak isteyen papazların halkı korkutmak amacıyla böyle yalanlar söylediklerini göstermiştir. Kutsal Kitap’ta yer alan “Doğuş” olayıyla alay eden Vanini, kendi görüşünü şöyle özetlemiştir: “İnsan hayvandan gelmez, onun ileri bir aşamasıdır, temizdir. Sizler de Doğa’dan başka hiç bir güce sakın tapmayın. En büyük ve tek güç madde ve doğadır.” Vanini görüşlerini anlattıktan sonra vargüçüyle Hıristiyanları “Dinsizleştirmeye” adanmıştı kendisini. Söz konusu kitabı bugün bile Vatikan’ın yasak kitapları listesinde, hem de aradan 380 yıl geçmiş olmasına rağmen.Papazlıktan dönme Ateist Vanini bunları yazdığı zaman (1614) ne Darwin’in vardı evrim kuramını geliştiren, ne Karl Marx vardı Madde’ye felsefi sonsuzluk kazandıran, ne de günümüzün modası “Doğa Tapıcısı” yeşiller ve çevreciler... İlginçtir ki günümüzde kendisini keskin Ateist sanan biri, futbolcu Maradona’yı veya baldır-bacak şöhreti Madonna’yı daha fazla tanımak için onlarla ilgili her yazıyı okuyabilir ama Vanini’nin hayatını merak edip okumak isteyeceğini hiç sanmam.

KİLİSE İLE MANASTIR KAVGASI

Katolik Kilisesi (Roma) ile ona bağlı olan manastırlar daima birbirlerine zor tahammül eden kuruluşlardır. Dolayısıyla Katolik Hıristiyanlık’ta alttan alta ve konunun dışındakilerce bilinmeyen bir Kilise-Manastır çatışması yaşanmaktadır. Katolik aleminde, Türkiye’deki okurlara anlatabilmek için bir ayırım yaparak söylersek, Papazlar ile Keşişler (Monks) arasında çatışma vardır, diyebiliriz.Kilise’de, yaptığımız bu kaba hatlı ayırma göre iki tip din adamı vardır. Bunlardan çoğunlukla “Priset=Papaz” diye bilinenlere “SEKÜLER” denilir. Bunlar Kiliseler’de görevlidirler ve insanların gündelik işleriyle uğraşırlar. Ana hatlarıyla söylersek bu papazların ilk hedefi dünyayı ellerinden geldiğince “insancıllaştırmak” tır. Dolayısıyla gündelik siyasetle, sendika hareketleriyle, işçi-öğrenci eylemleriyle, bankacılıkla, teknolojiyle vd. ilgilenmek zorundadırlar. Çünkü bunları bilmeden Kiliseleri’ne gelen Katolıklere yardımcı olamazlar. Bu bakımdan, örneğin futbol maçına gidip amigoluk yapan papazlarla, diskoteklerde şarkı söyleyen rahibelere sıkça rastlanılır.Ama keşişler böyle değildirler. Onlar, kendilerini kapattıkları manastırlarından çıkmayı pek sevmezler. Gündelik basını bile çok ender izlerler. Dış dünyayla olabilecek en az şekilde ilgilenirler. Hatta bir çok manastır, kendi yiyeceğini, kendi giyeceğini kendisi üretir, dışardan almaz. Televizyon gibi, bilgisayar gibi “modern” teknolojiyle pek ilgilenmezler. İşte biraz genelleştirerek tanımladığımız bu din adamlarına da “Regulars” (Müdavimler, Daimiler) denilir. Bunlar günlerini yoğun ibadetle geçirirken, örneğin Miami’deki bir Katolik papaz aynı saatlerini bir beyzbol karşılaşmasında etrafına topladığı güzel kızlarla amigoluk yaparak geçiriyor olabilir.

KÖYLÜLERİ AYAKLANDIRAN KEŞİŞLER

Özellikle 11. ve 12. yüzyıllarda Papa seçimlerinde işte bu iki ayrı grup arasında çok yoğun mücadeleler geçmiştir. Roma Kilisesi'ne karşı en ağır eleştirileri manastırlarda kalan keşişler başlatmışlardır. Onlara göre her geçen gün zulmünü arttıran ve zenginleşmeye doymayan Kilise ve onun Papaları Hıristiyanlığı yozlaştırıyorlardı. Avrupa'daki ilk köylü ayaklanmalarını kışkırtanlar ve yönlendirenler keşişler olmuştu. Köylüleri Kilise yıkmaya ve yakmaya çağıran keşişler Papa'nın tartışılmaz otoritesini sarsmışlardı. 13. ve 14. yüzyıllarda ilk kez feodal prenslere ve krallara sığınarak onları, artık diktatörleşmiş olan Papalara karşı örgütlemişlerdi. 15. ve 16. yüzyıllarda Avrupa keşişler tarafından kışkırtılmış, Papalar ve onlara bağlı Prensler tarafından soyulmuş köylülerin isyanlarıyla doluydu. 18. yüzyıla gelindiğinde Fransa'da patlayan ihtilal, Kilise/Manastır çekişmesini de Kilise lehine sona erdirmişti. Fransa'da "Laiklik" işte ilk kez resmen Kilise/Manastır çekişmesine son vermişti. Kilise, Fransız Laisizmi'nin esasını teşkil eden din adamı düşmanlığı (Anti-Klerikalizm) konusunda Manastırları ve daima asi davranmış olan Keşişleri ihtilalcilerin önüne itmişti. Böylelikle binlerce keşiş öldürülmüş ve manastırlara ait tüm malvarlıkları Devlet'e devir edilmişti. Daha sonra Kilise bunların bir kısmını yine kendi malları arasına katmakta gecikmemişti. Sonuçta özellikle Fransa'da ve diğer Katolik ülkelerde manastırların etkileri zayıflamış ve yoksullaşarak bir çoğu kapanmak zorunda kalmışlardı.

ESRARENGİZ POLONYALI, AĞCA VE GİZLİ ÖRGÜTLER

Papa 2. John Paul, Papalık tarihinde, Papa seçilen ilk Slav kökenli Polonyalı oldu. Bu esrarengiz Polonyalı ilginçtir ki Papa olmadan önce Polonya Komünist Partisi gizli polisi ve CIA tarafından korunuyordu. Ağca tarafından vurulduğunda ise araştırmayı NSA yapmış, iki rakip örgüt CIA ve KGB de ne hikmetse ağız birliği ederek birbirlerini aklamayı yeğlemişlerdi.

Papaların seçimi çok önemli bir olaydır. İlk şunu belirtmek gerekiyor. Papa seçilen şahıs bu “Taht”ta ölünceye kadar kalır, Papalık’tan istifa etmek diye bir olay yoktur.

PAPA SEÇİMİNDE PARMAK OYNATANLAR

Ölen Papa’nın yerine seçilecek olan Kardinal’i, Papalığın Senatosu sayılan Kardinaller Koleji’nin üyeleri belirlerler. Ancak tüm Kardinaller bu seçime katılamazlar. Yaşları genellikle 80 ve daha yukarı olanlar bu zor ve meşakkatli seçime dayanamayacakları gerekçesiyle oy kullanmaya çağrılmazlar. Kardinaller Koleji’nde bazı değişiklikler -örneğin ölüm, hastalık, bunama- 110 ile 120 arasında Kardinal bulunur. 2. John Paul’un seçimine 111 kardinal katılmıştı. Papaların seçimi Sistine Chapel denilen küçük kilisede yapılır. Papanın ölümünden sonra çağrılı olan Kardinaller bu küçük kiliseye alınırlar ve Papayı seçinceye kadar bir daha dış dünyayla görüştürülmezler. Bu seçim bazen günlerce bazen haftalarca hatta aylarca sürer. Ve Papanın seçildiği bu küçük kilisenin bacasından tütürülen beyaz dumanla dünyaya duyurulur. Dumandan sonra karar değiştirilemez. Kim seçilmişse tüm Katolik aleminin ona itaat etmesi gerekir. Böylece 900 milyon insana sözünü geçirecek olan bir önder sadece 100 kadar yaşlı insanın verecekleri oylarla seçilmiş olur. Papalar Teslis’de (Trinite) yeralan Kutsal Ruh tarafından İsa’nın Havarileri’nin en büyüğü ve ilk Papa kabul edilen Aziz Peter’in vekili olarak seçilirler. Papa seçiminde oy birliği değil oy çokluğu aranır. Papalık seçimlerinde Vatikan’ın tüm iç dengeleri ve uluslararası siyaset çok önemli bir yer tutar. Gerçi inanca göre Papa’yı Kutsal Ruh seçiyordur ama gerçekte CIA’sından KGB’sine ve MOSSAD’a kadar tüm istihbarat örgütleri de Kutsal Ruh’un seçiminde parmak oynatıyorlardır. Örneğin 2. John Paul adını alarak Papa olan Krakov Kardinali Karol Wojtyla (Voytila) hiç kimsenin favorisi olmadığı halde Papa seçilivermişti. Bu nedenle 2. John Paul’un “Olağanüstü” bir gücü olduğuna inanılmıştı.

ESRARENGİZ BİR PAPA

Karol Jozef Wojtyla, 18 Mayıs 1920’de Güney Polonya’daki Wadowice kentinde doğmuştu. Doğduğu gün Polonya, Sovyet ordularına karşı son ikiyüz yıl içindeki ilk zaferini kazanmıştı. Karol üç aylıkken Polonya ordusu bu kez de sayıca çok üstün olan Sovyet ordusunu Varşova’nın varoşlarındaki Vistül nehri önünde durdurmuş ve geri püskürtmüştü. Polonya’da bu zafere “Vistül Mucizesi” denilmişti. Ve bu mucizeyi de Meryem Ana’nın yaptığına inanılmıştı. Resmi ilteratürde bu zafer 1683’de Merzifonlu

Kara Mustafa Paşa'nın Viyana kapılarından püskürtülmesinden sonra dindar Katoliklerin Hıristiyanlığın düşmanı güçlere karşı kazandıkları ikinci büyük zafer olarak değerlendirilmektedir. Karol'un babası subay, annesi ev kadınıydı. Annesini sekiz yaşındayken, kızkardeşini doğumundan sonra, erkek kardeşini de onbir yaşındayken kaybetmişti. Babası öldüğü zaman Karol 21 yaşındaydı. Şu anda ailesinden hiç kimse yaşamamaktadır. Gençliği zorluklar, yoksulluk ve acılarla geçmiştir. Karol, Papa seçildikten sonra Hıristiyan aleminde ilk kez selefi Papa tarafından biraraya getirilmiş olan John Paul adını aldı.

Bu çok anlamlı bir olaydı. Çünkü Aziz John'a ve onun yazdığı İncil bölümüne (Gospel) ağırlık tanıyanlarla, Aziz Paul'a ağırlık tanıyanlar hiç bir zaman tam ve mutlak bir uyum içinde olmamışlardır. Neredeyse iki kutup, iki ayrı anlayışı temsil eder John ve Paul. Dolayısıyla bunları biraraya getirmek ve bu iki Aziz adına davranmak çok zor bir görevdir. Papalık tarihinde sadece altı Papa, Paul adını kullanmışken 23 Papa John adını yeğlemiştir. (Bunlardan 22. John hiç sevilmediği için atlanır). Bu iki akımın en ilginç tarafı, Paul ne denli gerçekciyse, John'un da o denli gizemli olmasıdır. John Paul adını alan Karol da böyle oldu. Gizemli ve esrarengiz bilgilere, sırlara çok düşkün bir Papa oldu Karol Wojtyla. Her gün yedi saatini duaya ayırdı. Mayıs 1981'de Mehmet Ali Ağca tarafından vurulunca bunu da kendisine iletilmiş ilahi bir sır, esrarengiz bir olay olarak yorumladı. 13 Mayıs'da yapılan suikasti gerçekleştiren Türk'ün adının 13 harften oluşması ve bu sayının Hıristiyan ezoterizmindeki (batini, gizli bilim) önemini yorumlayarak bu suikastle Meryem Ana'nın kendisine bir sır ilettiğini söyledi ve suikastı bir "Armağan" olarak değerlendirdi. Papa, suikastten bir ay sonra Kardinaller Koleji için yaptığı açıklamada bu olaydan sonra Meryem Ana'nın, Portekiz'deki ünlü Kutsal Fatıma aracılığıyla kendisini koruduğunu ve kendisine bir sır tevdi ettiğini açıkladı.

PAPA VE GİZLİ ÖRGÜTLER

Karol, tiyatro eserleri yazmış, şarkıcılık ve aktörlük yaparak geçimini sağlamıştı. Aynı zamanda şairdi. Komünist Polonya'da din görevlisi olduğu halde yazıları Batı basınında yayınlanmıştı. Bunda da iki gizli örgüt rol oynamışlardı. Polonya Komünist Partisi'nin gizli polisi ile CIA... Papa, ilginçtir ki bu iki örgüt tarafından da korunmuş ve dolaylı olarak desteklenmişti. Onun en tutarlı biyografisini yazan Tad Szulc, bu hususlara dikkat çekmeden edememiştir. Gerçekten de şimdi Ağca olayını değerlendirirken düşünüyorum da 25 Kasım 1979'da Kartal-Maltepe Cezaevinden kaçan / kaçırılan Ağca ertesi gün Milliyet gazetesine bir mektup gönderip Papa'yı da öldüreceğini öne sürmüştü. Ağca'nın bu tehdidinin yayınlanmasından tam üç gün sonra Karol Wojtyla, 2. John Paul olarak Türkiye'yi ziyaret etti ve İzmir'deki Meryem Ana evine giderek Hacı oldu. Papa Türkiye'ye gelmeden bir başka İslam ülkesine, Pakistan'a gitmişti. 16 Şubat 1982'de Karaçi'de konuşma yapacağı stadyuma gelirken yolda polis arabasını durdurmuş ve yavaşlatmıştı. İşte bu yavaşlatılmış yolculuk Papa'nın hayatını kurtarmıştı. Çünkü tam konuşacağı kürsünün önünde bir el bombası patlamış ve kürsüyü koruyan şahıs ölmüştü. Ağca, işte bu suikastten sonra Papa'ya suikast düzenleyen ikinci Müslümandı. Ağca olayının kanımca en ilginç tarafı, KGB ve CIA ile Amerika'nın en gizli güvenlik ve istihbarat örgütü NSA'nın (Ulusal Güvenlik Örgütü) arasındaki gizli yazışmalardadır. Bunlardan KGB'yi bağlayanların bir kısmı açıklanmıştır. Çok ilginçtir ki Papa suikastini araştırma

görevini CIA değil, NSA yürütmüştür. Ama olayda KGB'nin hiç bir suçunun olmadığını dünyaya CIA duyurmuştur ve bünyesindeki görevli gazetecilerle bu kanıyı pekiştirmiştir.

Öte yandan olayda CIA'nın hiç bir dahli olmadığını da bizzat KGB açıklamıştı. Kısacası bu iki rakip örgüt ne hikmetse bu konuda ağız birliği ederek birbirlerini aklamayı yeğlemişlerdi. Karol, gençliğinde Bernardine tarikatı tarafından yetiştirilmişti. Meryem Ana'ya olan aşırı bağlılıklarıyla tanınan bu tarikat üyeleri mucizeleri de çok önemserler. Nitekim bir önceki 1. John Paul garip bir şekilde sadece 33 gün Papalık yaptıktan sonra ölüverince Karol, haberi aldığı anda yanında bulunan birine, "Tanrı esrarengiz yollar açıyor. Yakında Meryem bana yol gösterecektir" demişti. Bu sözlerinden bir kaç hafta sonra Karol, 16 Kasım 1978'de saat tam 5:17'de Papa seçilmişti. Seçilmesinden üç yıl kadar sonra 13 Mayıs 1981'de saat tam 5:17'de Ağca tarafından vurulmuştu. Karol Wojtyla, Papalık tarihinde, Papa seçilen ilk Slav kökenli Polonyalıydı. Tam 455 yıl sonra Papa seçilen Karol, 1870'den sonra Vatikan'dan ayrılmak istemeyen Papaların tersine dünyayı dolaşarak Papalık rekoru kırmıştı. 2. John Paul'un bir ilginç özeliği de kendi döneminde, hiç bir dönemde olmadığı kadar şahsı Azizlik mertebesine yükseltmiş olmasıydı. Katolik alemindeki 10.000'den fazla Aziz yetmezmiş gibi Karol, 180 kişiyi daha Azizliğe giden yola çıkarmış ya da Aziz yapmıştı. Listesinde daha 2000 kadar isim vardı. Son olarak da 23. John'u Aziz yaptı. Gençlere ve çocuklara düşkün olan 2. John Paul, onlarla şakalaştığı ve dans ettiği için kendisine "Kutsal Ruh'un John Travoltası" denilmişti. Meryem'i ve İsa'yı durmaksızın andığı için de "John Paul Superstar" lakabı takılmıştı. Ama en ilginç takıyı İran'ı yorumlayınca kazanmıştı. İran'da İslam'ın geri gelişini "Müslümanlar Allah'a geri döndüler. Darısı Avrupa'nın başına" şeklinde yorumlayınca solcu basın kendisine hemen bir ad bulmakta gecikmedi: Ayetullah Wojtyla!

CİZVİTLERİN GAZABINA KARŞI OPUS DEI

Wojtyla çok yönlü karizmatik bir Papa oldu. Vatikan'da kendisinde korkuyla "Kara Papa" diye söz edilen Cizvitler'in başı Peter Arrupe ile mücadelesinde OPUS DEI'ye sığındı. Alman araştırmacı Adelbert Krims' in yazdığına göre 87 ülkede 73.745 üyesi olan bu gizli örgüt Papayı Cizvitlerin gazabından korudu. Wojtyla, dansı müziği, tiyatroyu, edebiyatı seven bir filozoftu. Gençliğinde piyeslerde rol almıştı. Ve her genç gibi "Aşık" olmuştu. Papa'nın gençliğinde aşık olduğu kadın halen büyükanne olarak Polonya'da yaşamaktadır. Sadece üç fotoğrafını görebildiğim bu kadın anlaşılın Papa'nın hayatındaki tek büyük aşk olmuştur. Gençliğinde bir hayli yakışıklı olan Papa, doğrusu 1945'lerde tanıdığı bu hanımı hiç unutmamışa benzemektedir. En azından şiirlerinden öyle anlaşılıyor. Aralarında neler geçtiğini bir onlar bir de muhtemelen Vatikan'ın duvarlarında bulunan dinleme kulakları bilmektedir. 20. Yüzyılın, 23. John'dan sonra en tartışmalı Papası sayılan 2. John Paul'dan sonra kimin bu Taht'a geçeceği son üç yıldır tartışılmaktadır. Tam beş kez suikastten kurtulan, sayısız ameliyat atlatan ve bir keresinde, iki yıl önce vücudundaki bütün kan değiştirilerek son anda ölümden döndürülen bu esrarengiz Polonyalı'dan sonra Vatikan'ı ve Hıristiyanlığı nelerin beklediğine ilerki yazılarda değineceğim.

VATIKAN'IN TÜRKİYE'YE BAKIŞI

1965 yılında tamamlanan 2. Vatikan Konsili'nde alınan kararlar çerçevesinde Vatikan, başta Türkiye olmak üzere Ortadoğu'da ve Türki Cumhuriyetlerdeki Hıristiyanlaştırma faaliyetlerine hız verdi. Kendi yayın organlarında "Müslüman Kürtleri" savunur pozlarında Türk Silahlı Kuvvetleri'ne ağır hakaretler yağdırmaya başladı.

2000 Yılı Vatikan ve Papa 2. John Paul için çok önemli bir yıl oldu. İlk kez tam metin halinde 1996 yılında yayınlanan Katolik "Kateşizm"i (bir anlamda ilmihal gibi bir düstur kitabı) Papa'ya ve tüm ruhban sınıfına 3. bin yılda neler yapmalarını ve Hıristiyanlığı hangi yöntemle yaygınlaştırmaları gerektiğini gösteren bir rehber olmuştu. Bu rehber 1965 yılında tamamlanan 2. Vatikan Konsili'nde alınan kararlar çerçevesinde hazırlanmıştı. Bu rehber göre 3. bin yılda Vatikan, başta Türkiye olmak üzere Ortadoğu'da ve Türki Cumhuriyetlerdeki Hıristiyanlaştırma faaliyetlerine hız verecekti. Nitekim öyle de oldu. Vatikan kendi yayın organlarında "Müslüman Kürtleri" savunur pozlarında Türk Silahlı Kuvvetleri'ne ağır hakaretler yağdırmaya başladı. Katolik aleminin resmi yayın organlarında ilk Türkiye aleyhtarı yazılar 1995'te başlamıştı. Vatikan daha sonra İtalyan Hükümeti'nden de benzer çalışmalarda bulunmasını istedi. İtalyan Hükümeti'nin özellikle Abdullah Öcalan'ın tutuklanmasından sonra yaptıkları umarım unutulmamıştır. Bunun arkasında Vatikan vardı. Ayrıca İstanbul, Teşvikiye'deki Katolik Muhacerat Bürosu'nun faaliyetlerine de hız verdi. Her gün onlarca insanı bu kanaldan yurt dışına taşımaya ve gittikleri yerlerde Türkiye aleyhine düzenlenen toplantılarda kullandırmaya başladı.

"TÜRK DOSTU" DİYE YUTTURULAN PAPA

Vatikan'ın uzun zamandır planladığı bir girişim de 23. John adıyla tanınan ve Türkiye'de "Türk dostu" diye yutturulan Kardinal Roncalli'yi Aziz ilan etmektir. Bu işlem 3 Eylül 2000'de gerçekleştirildi. Ardından Türkiye Cumhuriyeti Devleti'nin Kültür Bakanı aracılığıyla bu "Türk Dostu" Papa'nın İstanbul Kurtuluşta oturduğu sokak "Kutsal Mekan" ilan edildi. Geçtiğimiz hafta yapılan törene katılan Diyanet İşleri Başkanı da memnuniyetini belirtti. Şimdi sırada başka bir "oyun" var. Ben Magazin Basını ve sansasyon meraklısı medyayı şimdiden uyarıyorum. Çok yakında Roncalli Sokağı'nda (eski adı Ölçek'tir ve bu ad Masonlar tarafından konulmuştu) mucizeler (!) görünmeye başlayacaktır. Vatikan, bir faniyi Aziz ilan etti mi onun evinin çevresinde de bir süre sonra mucizeler (!) görünmeye başlanır. Onun için hazırlıklı olun! "Az sonra" Roncalli Sokağı'nda Papa'nın mucizeleri (!) başlayacaktır. Ya geri zekalı bir Türk, "Rüyamda Papa'yı gördüm. Gel Katolik ol dedi, ben de Katolik oldum" diyecektir. Ya da eski bir "Çıplak", "Eskiden kötü kadındım. Müslümanlıktan çıkıp Katolik oldum ve şimdi Hürriyet Gazetesi'nin köşe yazarlarının istedikleri gibi tatmin olabiliyorum" diye Televolesele açıklamalar yapacaktır... Şakası bile insanı üzüyor ama bunlara benzer saçmalıklar olunca kızmayalım diye yazdım. Vatikan 1965'te kabul ettiği "Dışa Açılma" stratejisini iki yönde uygulamaktadır. Bunlardan birincisi "Ekümenizm"dir. bu strateji çerçevesinde Vatikan Hıristiyanlığın diğer mezheplerini yönlendirmektedir. İkinci ise "Ekümenizm"e bağlı olarak ortaya çıkmış olan ve özellikle Müslümanları hedefleyen "Evangelization" adlı

Hıristiyanlaştırma projesidir.

HOŞGÖRÜ, DİNLER ARASI DİYALOG, İBRAHİMİ DİNLERİN BİRLİĞİ TUZAĞI

Vatikan bu projesini hayata geçirebilmek için 1940'lerden başlayarak kurulmuş olan bazı örgütlerin çalışmalarına 1965'ten sonra hız verirdi. Bu örgütler şunlardır. Focolare; Catecumenante ve Communion ve Liberty. Bu Katolik örgütlerinden başta "Hoşgörü" (Tolerans); "Dinler Arası Diyalog" ve "İbrahimi Dinlerin Birliği" şeklinde formüle edilmiş olan planları uygulamaları istenmişti. Onlar da bu projeleri hızla hayata geçirdiler. Özellikle Türkiye'de belirli bir İslamcı çevre bu tuzağa düştü. Gaipten sesler duyduğunu ve rüyasında İslam'ın büyük Erenleri'yle konuştuğunu öne süren biri bu Hoşgörü ve İbrahimi Dincilikten öylesine etkilendi ki kendisini "Ahir Zaman Mehdisi" olarak ilan etmeyi bile düşünmeye başladı. Ne yazık ki eski Milletvekili Hasan Mezarıcı ondan önce davrandı ve kendisini Mesih ilan etti. Sonuçta ABD'nin desteklediği Mehdi (!), Almanya destekli Türkiye'nin maaşlı Mesih'i karşısında tutunamadı. Türkiye'de Mesihlik ve Mehdilik Televolelik oldu. Reha Muhtar, Dinler konusunda uzman olduğu için herhalde Roncalli Sokağı'nda görülecek olan Papasal mucizeleri de Türkiye kamuoyuna ilk kez o duyuracaktır...

VATİKAN'IN TÜRKİYE'Yİ NASIL GÖRDÜĞÜNÜ ORTAYA KOYAN AÇIKLAMA

13 Kasım'da Papa 2. John Paul Ermenistan Kilisesi'nin başı 2. Karakin ile Vatikan'da bir görüşme yaptı. Bu görüşmeden sonra Papa'nın yaptığı açıklama Türkiye'yi ve Türkleri hedef alan en ağır hakaretleri içeriyordu ve Vatikan'ın Türkiye'yi nasıl gördüğünü apaçık ortaya koyuyordu. Papa yanına 2. Karakin'i alıp yaptığı açıklamada 20 Yüzyıl'da yaşanmış olan tüm soykırımların sorumlusu olarak Türkleri göstermiş ve lanetlemişti. Yıllardır Vatikan'ı şakşaklayanlar bile bu açıklama karşısında şaşkınlığa sürüklendiler. Milliyet Gazetesi "Papa Bunadı" diye başlık attı. Arkasından uyarıldı ve hemen geri dönüş yaparak "Papa bunamadı" diye manşet attı. Diyanet İşleri Reisi ise hızlı "Diyalogcu" olduğu için işi tevil etti. Ona göre, "Evet Papa böyle bir açıklama yapmıştı ama o sadece önüne konulan bir metni okumuştur. Yoksa böyle bir açıklama yapmazdı. Nitekim bu açıklamasını daha sonra geri almıştı."

TÜRKİYE'YLE DALGA MI GEÇİYORLAR?

Türk Basını'ndaki bu şaşkınlıklara ve Diyanet'in bu açıklamalarına bakınca insan ister istemez, "Birileri bizimle dalga geçiyorlar" diye düşünmeden edemiyor. Niçin? Bakın anlatayım. Birincisi, Papalar 1870 yılından beri özel bir yasayla korunmaktadırlar da onun için. 18 Temmuz 1870 yılında Papa IX. Pius (1846-1877) tarafından tam 533 Piskopos'un onayıyla alınmış olan bu karar, aynı gün Katolik Kilisesi'nin Dogmatik adıyla bilinen, hiç bir itirazda bulunmadan koşulsuzca inanılması

gereken yasalarından ve Katolik olmanın önşartlarından biri olarak kabul edilmiştir. İsa Peygamber'in Tanrı'nın oğlu (Haşa) olduğuna inanmak nasıl mecburi ise bu yasaya da inanmak da mecburidir. Anlaşıldı mı? Pekiyi de nedir bu yasa (Dogmatik)? Bu yasaya Infallibilite Yasası denir. Buna göre hiç bir Papa yanılmaz ve başkaları tarafından da yanıtılamaz. Bu durumda bizim uyanık AB'ciler "Papa bunadı veya Papa'yı yanıltmışlar" derken bizimle alay etmiyorlar mı? Ortada Papa'nın hiç bir şekilde yanılmayacağını ve yanıltılamayacağını gösteren bir yasa varken biz kendi kendimizi yanıltmaktan başka ne yapıyoruz dersiniz. Katolik inancına göre Papa, yeryüzündeki tek hatasız kuldur. Papalar hata yapmazlar. İkincisi, yanılmayan Papa 20. yüzyılda yaşamış tüm soykırımların sorumlusu olarak Müslüman Türkleri göstererek başta Katolik Hitler'i ve Nazileri ve tüm Faşizmi aklama çabasına girmiştir. Bu hesaba göre Katolik Hitler, milyonlarca insanı ve Yahudi'yi bizi örnek alarak öldürmüştür... Haydi basın bu numarayı yuttu diyelim. Onlar Vatikan'ı bilmek zorunda değiller. Diyanet'e ne demeli? İlahiyat Fakülteleri'ndeki Prof'lara ne demeli? Varın bir düşünün. Papa'nın Ermeni Patriği'yle yaptığı açıklamanın sadece bir bölümü Türk Basını'na yansdı. Bu da Papa'nın söyledikleriydi. Oysa Karekin de ilginç sözler söylemişti. Şimdi sizlere Basın'a yansımamış olan bu bölümü aktarayım. 2. Karekin, gelecek yıl Ermenistan'da Eçmiadzin'de kutlanacak olan ilk Hıristiyan Krallığının Kilisesi'nin kuruluşunun 1700. yıldönümüne Papa'yı davet etmek için Vatikan'a gitmişti. Gelecek yıl 24 Nisan tarihinde başlayarak Ermenistan'da bir yıl süreyle görkemli dini törenler yapılacak ve dünya Hıristiyanlığının tüm mezheplerinin temsilcileriyle bir çok devlet ve hükümet başkanları burada toplanacaklar. Ve hep birlikte 1.5 milyon Hıristiyan'ı vahşice öldürmek suçlamasıyla Türkleri lanetleyecekler. İşte 2. Karakin bu nedenle ziyaret etti Vatikan'ı ve Papa'ya aynen şunları söyledi: "İbrahimi Dinler Projesi çok tuttu. Gelişmelerden çok memnunuz. Vatikan olarak bu çabaları daha da desteklemenizi diliyoruz." İlginçtir, Türkiye'nin AB'ye alınmasına en çok PKK ve Yunanistan seviniyor, "İbrahimi Dinler" yutturmacısının çok iyi sonuçlar verdiğini en azılı Türk düşmanı 2. Karakin söylüyor ve Türkiye'de "Cin olmadan adam çarpmaya kalkışan" birileri de bizlere Türk dostu Papalar yutturup Ermenistan'dan özür dilememiz gerektiğini söylüyorlar.

KENDİNE HAS YÖNTEMLER

Kendisine yöntem, "Düstur" edinmiş ilk Devlet-Dışı kurum olan Vatikan'ın bu yöntemi "Eski için yeni fikirler dene, olmazsa yeni için eski fikirlere dön" şeklindedir. Vatikan'ı her devirde ayakta tutmuş olan sihirli formül budur

Roma Kilisesi, gerçekte insanlığın 2000 yıldır kesintisizce sürdürebilmek başarısını gösterdiği ender kurumlardan biridir. Dile kolay tam 2000 yaşındadır ve hala etkili ve aktif bir kurumdur. Tarihte nice hanedanlar gelip geçmiş, nice devletler kurulup, yıkılmışlar, nice barış anlaşmaları en çok 40-50 yıl dayanabilmiş ama Roma Kilesi bütün bu alt üst oluşlardan kendisini koruyup ayakta kalmayı başarmıştır. Üstelik Kilise bu olayları kenarda durup seyrederek varlığını sürdürmüş değildir. Tam tersine bütün bu çalkantıların tam ortasında yer almıştır ama daima kaybedenler başkaları olmuştur. Kilise hep ayakta kalmıştır. Bazen sendelemiş hatta yok olma noktasına gelmiş ama 20-30 yıl içinde toparlanıp yine "Süper Güç" haline gelmekte gecikmemiştir. Günümüzde Vatikan da işte böyle bir yeniden güçlenme dönemini yaşamaktadır. Özellikle I. ve 2. Dünya Savaşları'nda yitirdiği etkinliğini 1962'den başlayarak yeniden elde etmek aşamasındadır. 20. yüzyıla girildiğinde aydınlar arasında Roman Katolik Kilisesi'nin bu yüzyılı çıkartmadan dağılacağı varsayılıyordu. Bu yüzyılın sonuna

gelindiğinde o aydınların vazgeçilmez sanılan görüşleri yel olup yok olurken Kilise'nin 21. Yüzyılda dünyadaki "Dine Dönüşü" yönlendireceği konuşuluyor. Vatikan 2000 yıldır nasıl ayakta kaldı? İşte bu soru Vatikan nedir sorusu kadar önem taşımaktadır.

VATİKAN'I AYAKTA TUTAN YÖNTEM

Vatikan'ı ayakta tutan direklerin en güçlüsü Roma Kilisesi'nin kendisini yönlendirmek için kullandığı "Yöntem"dir. Vatikan ilginçtir ki kendisine yöntem, "Düstur" edinmiş ilk Devlet-Dışı kurumdur. Bu yöntem görünüşte çok basittir: "Eski için yeni fikirler dene, olmazsa yeni için eski fikirlere dön". İşte Vatikan'ı her devirde ayakta tutmuş olan sihirli formül budur. Eskiye ve yenilenen dünyada Vatikan dengeyi daima bu yöntemi aracılığıyla sağlamıştır. Örneğin yeni fikirlerin geliştiği bir ortamda Kilise ilkin eski fikirlerinde ısrarcı olmuş, bunun yararlı olmadığına karar verince bu kez artık eskimeye başlamış olan bu fikirlere karşı yeni fikirleri gündeme getirmiştir.

1390 YILLIK YASAK

Vatikan'ın "Eski"de ısrar etmesi gerektiği zamanlarda başvurduğu kendi iç yönetmelikleri, kuralları ve gelenekleri vardır. Örneğin 607 yılında alınmış bir karara göre bir Papa ölmeden onun yerine kimin geçeceğini tartışmak veya konu haline getirmek yasaktır. Hatta ölüm bile yeterli değildir. Aradan üç tam gün geçmesi gerekmektedir. Ancak bundan sonra Roma Kilisesi'nde yeni Papa'nın kim olacağı konuşulabilir. Günümüzde 1390 yıllık geçmişini olan bu "Eski" kural Papa 2. John Paul'dan sonra ortaya çıkacak olan "Yeni" koşullara uygulanacaktır. Diğer bir deyişle Katolik aleminin yeni önderi, 265. Papa'nın kim olacağı tartışması "Resmen" Papa'nın ölümünden sonraki 4. gün başlayabilecektir. Ama hiç kuşkusuz kulaktan kulağa fısıldanan adlar, tercihler ve ittifaklar çoktan kurulmuştur ve yaklaşık üç yıldır kapalı kapılar ardında tartışılmaktadır.

PAPA KİM OLACAK?

Yeni Papa'nın kim olacağını kestirebilmek ve önceden açıklayabilmek, inanın, hiç bir insanın bilgisi dahilinde değildir. Çünkü Katolik inancına göre Papa'yı insanlar değil, Kutsal Ruh seçmektedir. Sistine Kilisesi'ne hapsedilecek olan Kardinallerin "Ruhlarına" Yeni Papa'nın kim olacağını sadece Kutsal Ruh bildirecektir. Kuşkusuz bu seçim olayının dinsel ve doktriner olan tarafı böyledir. Gerçekte her kardinalin bir tercihi, tarafını tuttuğu birisi vardır. Siyasi ve ekonomik beklentileri, askeri ve diplomatik görüşleri vardır. Bunların ötesinde Katolik Protestan, Ortodoks, Anglikan Kiliseleri tarafından farklı tanımlarla anılan "Kutsal Ruh"un gerçekte hangi süper güçlerin isteklerine kulak vermekte olduğu da bilinmemektedir. Bu nedenle sadece bazı tahminler yapılabilmektedir. Nedir ki tahmin yapabilmek de belirli bir ön-bilgilenmeyi gerektirmektedir. Bu nedenle tahminleri yapabilmek için öncelikle "Vatikan Siyasetini" iyi bilmek, bunun dünya ekonomi-politiğinde oynadığı yeri ve rolü iyi saptamak zorunludur. Bu kısa açıklamalardan sonra bir tahmin yürütelim: 265. Papa kim olacak? İlkin siyasi akımlara bakalım. Vatikan'da başlıca iki siyasi görüş vardır. Bunlardan birincisi "Tutucular" diğeri de "İlericiler"dir. İki tarafın da güçlü taraftarları vardır ve bunlar,

“Renksiz” denilen görüşleri esnek olan kardinalleri taraflarına geçmek için uğraşır dururlar. Halen seçimi yapacak olan Kardinaller Koleji’nin 184 üyesi vardır. Ama daha önce de söylediğim gibi bunlardan 44 kadarı 80 yaşın üstünde oldukları için seçime katılmayacaklardır. Dolayısıyla yeni Papa’nın seçimi 140 ile 142 kardinal tarafından gerçekleştirilecektir. Bu kardinallerden son onsekizi kendisi de tutucu olan 2. John Paul tarafından atanmıştır. Bu durumda yeni Papanın tutucuların tercihleriyle seçileceği düşünülebilir. Ama bu garanti değildir. Çünkü bambaşka ve konu dışında olanlar tarafından hiç bilinmeyen başka etkenler de vardır. Örneğin dünya “ilaç” tekellerinin Vatikan’daki lobisinin ne denli etkili olacağı gibi. Şimdi ilaçla Papa seçiminin ne ilgisi olduğunu soracaksınız ama az sonra anlatacağım. Tutucu kanattan aday olabilecek vasıfta iki kardinal vardır. Bunlardan ilki San Salvador Başpiskoposu Kardinal Neves, diğeri de halen Devlet Bakanı olan Kardinal Sadenò’dur. İlerici kanadın da iki güçlü adayı vardır. Bunlar Milano Başpiskoposu Kardinal Martini (Carlo Maria) ile Kardinal Hume’dur. 2. John Paul’un 1994’te atadığı 12 Kardinal bu iki gruptan hangisine ağırlık verirse o tarafın şansı yükselecektir. Ayrıca halen Kolej’de 11 Amerikalı Kardinal vardır. İtalyan asıllı Kardinallerin sayısı 22’ye düşmüştür. Asyalı, Latin Amerikalı ve Doğu Avrupalı Kardinaller’in sayısı ise yükselmiştir. Coğrafi, kültürel yakınlıklar Papa seçiminde önemli rol oynamaktadır.

BİR SİYAH TAŞLA ON MİLYONLARCA SİYAH KUŞ AVLAMA

Tutucular ve İlericiler birbirlerini dengelerlerse son anda sürpriz yapacak altı kardinal vardır. Bunların şansları da dünya konjonktürüne bağlı olarak çok yüksektir. Örneğin, siyahi Kardinal Arinze, Vatikan’daki Taht’a oturan ikinci siyahi Papa olabilir: ABD’deki zencilerin hızla İslamiyet’e yönelmiş olmalarıyla Afrika’da Hıristiyanlığın gerileyerek İslamiyet’in güçleniyor olması, Vatikan’a siyahi bir Papa seçerek geri püskürtülmek istenebilir. Böylelikle Katolik dininin ne kadar eşitlikçi, ne kadar ilerici, ne kadar insancıl vs. vs. vs. olduğu da dünyaya gösterilmiş olur. Bir siyah taşla on milyonlarca siyah kuş avlanmış olur... Türkiye’de kadın başbakan olur da Vatikan’da siyah Papa olmaz mı? Bal gibi olur. Ama ne kadarlık bir süre için olur. Ona deyim yerindeyse “Ecinniler” karışır. Çağımızın Batılı Ecinnileri de “Tekin” olmadıkları bilinen bir takım gizli örgütlerdir...

VATİKAN VE İLAÇ MAFYASI

Dünyadaki dev “İlaç Tekelleri”nin yıllardır üzerinde durdukları bir konu vardır. Bu amaçla dünyada çeşitli örgütler kurmuşlar ya da bunları gizlice desteklemişlerdir. Bu konu “Doğum Kontrolü”dür. İlaç tekelleri Vatikan’dan bu yasağı kaldırmasını beklemektedirler. İlaç tekellerinin destekledikleri Kadın Özgürlüğü dernekleri, Feminist kuruluşlar, İnsan hakları örgütleri vardır. Tekellerin amacı tektir: Daha fazla “Hap” satıp daha fazla kâr etmek. Papa, daha önce de belirttiğim gibi, doğum kontrolüne karşı olmak zorundadır. Ama bu muhalefeti bir kılıfa uydurup izini çıkartabilmek olasıdır. Katoliklerin doğum kontrolüne yeşil ışık yakılırsa ilaç tekelleri günde ortalama en az 150-200 milyon adet hap daha fazla satabileceklerdir. Benzer şekilde diğer kontrol malzemeleri satışında da rekorlara ulaşacaklardır. Dahası, Katolik dünyası “Doğum Kontrol Haplarını” yutmaya başlarsa, sıra İslam alemine gelecektir. Onlardan sonra bu kez de 800 milyonluk -ve de çok verimli- Müslüman kesimi

“Hap Tüketimine” zorlayacaklardır. İşte bu dev pazarlar nedeniyle yeni Papa’nın kim olacağı ve bu konuda nasıl bir karar alacağı yeni Papa’nın seçimini etkileyecektir. Bu tekellerin etkisi ortaya çıkarsa doğum kontrolünden yana olduğu bilinen Hollandalı Kardinal Danneels Papa seçilir. Böylelikle Kilise özellikle de kadın Katoliklere kendisinin ne denli onlardan yana olduğunu göstermiş olur. Yani yine bir taşla üç-beş kuş avlamış olur. Diğer adaylara ve ihtimallere gelince: Eğer uluslararası diplomatik ilişkiler ve Fransız Masonları etkili olurlarsa Fransız Kardinal Etchegeyay; Avrupa Birliği etkili olursa Kardinal Tamko; mutlaka yeniden tutucu ve İtalyan bir Papa seçilecekse Kardinal Laghi, Papa seçilirler. Öyleyse ya yeni Papa olacak ya da yeni Papa’yı Kutsal Ruh’tan aldıkları ilhamla seçecek olan ilk dokuz kardinal şunlardır, diyebilirim: Neves, Sadeno, Martini, Hume, Laghi, Etchegeyay, Arinze, Tomko ve Danneels. Bu dokuz kardinalden biri Papa olacaktır. Ama hangisi dersiniz kanımca Milanolu Cizvit Carlo Maria Martini en şanslı adaydır, derim. Halen OPUS DEI’nin bunaltıcı baskısı altında tutulan Vatikan’a Cizvitler ve diğerleri Martini’yi getirmek isteyeceklerdir. Yoksa bu gizli örgütü, OPUS DEI’yi, bir daha frenleyemezler. Martini sadece siyasi bilgi düzeyi itibariyle değil ama özellikle ulusal ve uluslararası “Askeri ve Güvenlik” konularında da başarılı olmuş diplomat bir kardinaldir. Arkasında Milano’nun köklü, soylu zengin sanayici aileleri ve bankalarla, Amerika’daki zengin Katolik İtalyan asıllı Amerikalılar vardır. Martini ayrıca bölünme tehlikesiyle karşı karşıya olan İtalya’da, İtalya Birliği’ni yeniden sağlayabilecek tek adaydır. Şu anda Roma’daki Seküler=Dünyevi Parlamento’nun, Vatikan’daki Ruhani Senato’dan (Kardinaller Koleji) beklediği acil yardım budur. Tek sorun Martini’nin Cizvita OPUS DEI’nin baskısı altında olmasıdır.

ENGİZİSYON DEVAM EDİYOR

Orta Çağ'ın Engizisyon Mahkemesi günümüz Vatikanı'nda hala sapasağlam durmakta, Vatikan gerekli gördüğünde bu günkü yeni koşullarda bu eski mahkemeyi işletebilmektedir. Hıristiyan aleminde Protestanlar kendi inanç sistemlerine daha sıkı bağlıdırlar, daha hoşgörüsüz ve katıdırlar ama Katolikler için milliyet ve ırktan önce Hıristiyanlık gelir. Dolayısıyla bir İtalyan veya Polonyalı kendisinin adının Hıristiyan soyadının da Katolik olduğunu, İtalyan ve Polonyalı olmaktan daha fazla önemser. Roma'daki Katolik Kilisesi'nin yüzyıllar boyunca ayakta kalmasını sağlamış olan psikolojik etmenlerden biri de budur işte.

ENGİZİSYON KARŞISINDA PARMAKLARINI BİLE OYNATMAYANLAR

Roma Kilisesi'nin tarihi hiç kuşkusuz Avrupa'nın tarihidir. Bu 2000 yıllık kurumun toplumsal, tarihsel, askeri ve kültürel alanlardaki yüzyıllarca sürmüş hegemonyasını anlamadan günümüzün Avrupa'sını tanımak ve tanımlayabilmek mümkün değildir. Tarih boyunca bu Kilise'de bilim de, sanat da, kültür de, hoşgörü de, siyaset de, hukuk da, zulüm de, işkence de, gaddarlık da bir arada bulunmuştur. 15. yüzyılın ünlü din adamı Lorenzo Valla'nın deyişiyle Katolik din adamlarının yönetimi vahşice, korkutucu ve barbarcadır. (NOT: Özel nedenlerle Valla'nın bu sözlerinin 1440'daki Latince'sini de ekliyorum: Sileo, quam sevens, quam vehemens, quam barbarus dominatus frequenter est sacerdotum.) Ünlü Engizisyon mahkemeleri bu zulmün kurumsallaşmış örneklerinden sadece biridir. Roma Kilisesi'nde saygı ve disiplin temelinde sevgiden çok ne yazık ki korkuyu barındırır hale gelmiştir. Ve inanır mısınız ki bu kötü şöhretli Orta Çağ mahkemesi günümüz Vatikanı'nda hala sapasağlam durmaktadır. Yani Vatikan gerekli görse bu günkü yeni koşullara bu eski mahkemeyi işletebilir. Engizisyon mahkemesinin bugünkü adı kulağa ve inananların gönüllerine çok hoş gelecek kelimelerden oluşmaktadır: "Sacred Congregation For The Doctrine of Faith". Yani, İman Doktrini İçin Kutsal Yetki Topluluğu. Kısaca SCDF diye bilinen bir kurum Vatikan'ın en korkutucu yeridir. Uzun yıllar halk arasında Baş Engizisyoncu ya da Papa'nın Polisi diye bilinen Kardinal Ratzinger tarafından yönetilmiştir. Bu kardinal "İmandan Sapma" diye değerlendirdiği her girişimi en bağınaz şekilde cezalandırmıştır. Onun emriyle çok değerli ilahiyatçılar, örneğin, Küng ve Dreverman Kilise'yi eleştirdikleri gerekçesiyle atılmışlardır. İlginçtir ki, Türkiye'de bir PKK'lının burnu kanasa Türkiye'yi topa tutan anlı şanlı İnsan Hakları Dernekleri, Eşcinsel Kulüpleri, Yeşilci-Çevreci, Bilmem neci kuruluşlar Kilise'nin bu kararları karşısında sus pus kalmışlar, parmaklarını bile oynatmamışlardır.

BAZEN KIZIL, BAZEN SOFU PAPALAR

Vatikan'ı 20. yüzyılda en çok uğraştıran konuların başında komünizm, sendikacılık, işçi-öğrenci eylemleri, Nasyonal Sosyalizm, Liberalizm, Materyalizm, Sekülerizm ve Hedonizm (Sadece zevk için yaşamak, zevkten başka değer tanımamak; hazcılık) gelmiştir. Vatikan bu akımlara karşı bazen

onlardan yana bazen onlara karşı ama daima kendi çıkarlarını gözeterek tavır almıştır. Papalar da yaşamakta oldukları çağı iyi değerlendirerek bazen “Kızıl Papa” bazen “Sofu Papa” rollerine bürünmüşlerdir. Örneğin Papa 13. Leo, adı “Kızıl Papa”ya çıkmış usta bir diplomat ve reformcuydu. Onun 1891’de yayınladığı ve “Rerum Novarum” (Yeni şeyler hakkında) adlı risalesi (encyclical, denilir) Bütün dünyada şaşkınlık yaratmıştı. Papa bu risalesini hazırlayabilmek için günümüzde çok moda olan “Think Tank” (Fikir Üretim Merkezi) modelini ilk kez uygulamıştı. Başına İsviçreli Kardinal Gaspard Mermillod’u geçirmiş ve bu merkezden kendisine iletilen yorumlara dayanarak bu çok ünlü risalesini kaleme almıştı. 13. Leo’nun bu risalesi o yıllarda bir tür “Komünist Partisi Manifestosu” gibi algılanmıştı. Zenginlerin yoksullara yaptıkları zulümden tutun da, işçilerin ücretlerinin azlığına, adaletsizliğe, vicdan ve fikir özgürlüğü üzerindeki baskılara kadar bir çok konuya değiniliyordu. 13. Leo, o dönemde Roma Kilisesi’nin sosyalistlerle dayanışmaya girmesine yeşil ışık yakmıştı. 1860’larda ise Papa 9. Pius da Avrupa’yı etkisi altına almaya başlamış olan Liberalizm’e karşı mücadele etmişti. O da “Syllabus of Errors” (Hatalar Dizini) yayınlarak Liberalizm’in öngördüğü yeni ahlaki değerleri, moda deyimle söylersek “Yükselen Değerleri” eleştirmiş ve bu akımın insanları sadece “Hazcı” (Hedonist) yapacağını ve onların “Zevk”ten başka değer tanımayan, “Zevk-Tapımcıları” olacaklarını belirtmişti. Papa 9. Pius, tarihe en “Sofu Papa” olarak geçenlerden biridir. Günümüzde artık “Kızıl Papalar” yoktur ama “Kızıl Papazlar” vardır. Daha çok yoksul Latin Amerika ülkelerinde yaşayan bir çok papaz Marksizm’le iç-içe yaşamayı, Liberalizm’e yeğlemişlerdir. Öte yandan Vatikan’ın, “Ahlak Zabıtası” rolü de hala sürmektedir. Vatikan, geçmişte olduğu gibi bugün de Katoliklerin yatak odasındadır ve buradan çıkmaya hiç de niyetli değildir. Meksika’da bulunduğum sırada dindar bir Katolik bana şöyle demişti: “Katolik bir karı-kocanın yatağında iki değil üç kişi yatar. Üçüncüsü Kilise’dir. Karınıza nasıl, ne zaman ve ne şekilde sarılacağınıza o karar verir.”

PAPADAN İZINSİZ BOŞANMA OLMAZ

Bilindiği gibi Kilise, boşanmaya da doğum kontrolüne de kürtaja da karşıdır. Bu nedenle 1995’te Kahire’de toplanan Dünya Nüfus Planlaması Konferansı’nda İran’la ittifak kurmuş ve aynı doğrultuda “Red” oyu vermiştir. Vatikan’ın boşanma işlemlerini kabul veya red etmeyle yükümlü bir “Temyiz” mahkemesi vardır. Buna “Rota” denilir. Buradan izin almadan sivil mahkemelerde boşananlar bağlı oldukları Kilise’de yeniden evlilik yapamazlar. Örneğin İrlandalı Katolik bir karı-koca boşanmak için Amerika’ya gitmek zorundadırlar. Erkek Amerika’da yeniden evlenebilir ama kadın İrlanda’da yeniden evlilik yapamaz. Bu durum, bu karı koca Ateist ve Komünist de olsalar değişmez, çünkü Kilise’ye göre ikisi de doğuşları itibariyle de Katolik sayılmışlardır. Papa’dan izin almadan boşanmış olan Kennedy Ailesi, Anne Kennedy ölünce dini tören yapılmasını istemiş ama Vatikan buna şiddetle karşı çıkmıştı. Dünya nüfusunun % 18.5’ini oluşturan Katolikler’in 359.000 kilisesi, 2.456 Diosez’i ve aktif papaz olarak da 154.148 din adamı vardır. İlginçtir ki kadınlara karşı en acımasız ve katı kuralları koymuş olan Katolik Kilisesi’nde gerçekte erkekten çok kadın vardır. Kilise, 1.000.000’den fazla rahibeye sahiptir. Evlilik, kürtaj, boşanma vb. konularda tüm Katolikleri işte bu Kiliseler, rahipler ve rahibeler denetlemektedir. İlginç olan evlileri denetleyen bu insanların kendilerinin evlenmelerinin ve cinsel ilişkilere girmelerinin kesinlikle yasak olmasıdır. Yani cinselliği hiç tatmamış veya bilmeyen insanlar, din adamı olmayan insanlardan cinsel hayatlarını Kilise’nin isteklerine göre düzenlemelerini istemektedirler.

GÜZEL FİLİP'İN ÇİRKİN İŞLERİ

Papalık tarihinin en karanlık ve tartışmalı dönemi 14. yüzyılın başlarında yaşanmıştı. Bu dönemde daha önce sözünü ettiğim Lateran Papaları'yla Avignon Papaları arasında kıyasıya bir mücadele yaşanmıştı. Avrupa tarihinde "Güzel Filip" diye bilinen Fransa Kralı 4. Filip, güzelliği ve yakışıklılığıyla bağdaşmayacak kadar içten pazarlıklı ve sinsi bir insandı. 1306 yılında kendisine engel olacağını hesapladığı Papa 5. Boniface'ı sarayından kaçırttı ve daha sonra öldürttü. Ondan sonra Papa seçilen II. Benedikt de aynı akibete uğradı. Bu cinayetlerden sonra Filip, kendi adamı olan Bordo Başpiskoposu Bertrand Goth'u 5. Clement adıyla Papa yaptı. Ama bununla da yetinmedi ve 1309'da bu kez olduğu gibi Papalık Makamını Roma'dan Fransa'ya, Avignon'a kaçırdı. Böylece tam 68 yıl süreyle Roma'da ve Avignon'da çift, bazen de üç Papa bulundu. Filip'in baş düşmanı, Roma tarafından korunan ve tarihte "Templar" diye bilinen gizli bir şövalyelik örgütüydü. Tıpkı bugünkü OPUS DEI ne ise o zamanlar da bu örgüt öyle güçlü ve etkiliydi. Templar Şövalyeleri koyu Katolik, cesur, evlenmeyen ve sadece İsa uğruna ölmeye gönüllü soylular olarak tanınıyorlardı. Avrupa'nın hemen her yerinde gizli örgütleri vardı. Şöhretlerini Haçlı Seferleri sırasında Müslümanlara karşı yaptıkları savaşlarda edinmişlerdi. Filip'ten önceki Kral I. Richard kendilerine imtiyazlar vermişti. Örgüte üye olabilmek çok zordu. Nitekim Filip de Kral olmadan önce örgüte girmek istemiş fakat güzelliğiyle alay edilerek, kendisi kadına benzetilip örgüte kadın alınmadığı söylenmişti. İşte Filip Kral olunca bu ağır hakaretin bedelini Templar Şövalyelerine ödetmeye karar vermişti. Kuşkusuz olayın bir de iktidarla olan bağlantısı vardı. Filip bu gözüpek şövalyelerin bir gün kendisini devirebileceklerini biliyordu. 13 Ekim 1307 Cuma sabahı Filip'in gizli polisi ülkedeki tüm Templar mabedlerini bastı. Yüzlerce Şövalye hiç direnmeden teslim oldular. Sonraki 6 gün işkenceler ve sorgularla geçti. Ancak hiç bir Templar konuşmadı. Bunun bir taktik olduğunu sezinleyen Filip, dillere destan Templar Hazinesi'ni ve bu gizli örgütün sırlarını eline geçiremeyeceğini anladığında iş işten geçmişti: Altıncı gün ağır işkenceye dayanamayan iki eşcinsel Şövalye Hazine'nin ve belgelerin kaçırılması için zaman kazanabilmek için direnmeden teslim olduklarını açıkladılar. Aynı ikili ölmeden önce Templar Şövalyeleri'nin bilinenin tersine İsa'ya değil, Baphomet adını verdikleri Şeytan'a taptıklarını ve gizli törenlerinde Haç'a tükürdüklerini ve kara büyü ve sihirle uğraştıklarını söylediler. Sadettin Tantan'ın sözünü ettiği "Tapınak Şövalyeleri" işte bunlardı.

"GÜL VE HAÇ" GİZLİ ÖRGÜTÜNE BAĞLI TÜRK DOSTU (!)

PAPA Engizisyon bu ifadeler üzerine hemen çalışmaya başladı. Şövalyelerin çoğu idam edildiler. Örgüt büyük yara aldı. Üç yıl sonra örgütün Büyük Üstadı Jaques de Molay ve Baş Yargıcı Geoffroi de Charnay da yakalandılar ve ağır yanan ateşte kızartılarak öldürüldüler. Ama Templar'ın bundan sonraki serüveni çok değişik boyutlar izledi. Örgüt gizli varlığını hep sürdürdü ve yüzlerce yıl süreyle krallardan ve Kilise'den intikam aldı. Örgütün üyeleri oldukları bilinen iki ünlüden biri Vasko Da Gama diğeri de Kristof Kolomb'dur. İkincisi doğrudan değil, karısının babası aracılığıyla Templar'ın korumasına alınmıştı. Bu iki ünlü denizciye yol gösteren haritaları ve kendilerine isyan

etmeyecek tayfaları bu örgüt sağlamıştı. Sahi yeri gelmişken yazmadan geçmeyelim: Batı dünyasında 13 tarihi eğer Cuma'ya rastlarsa uğursuz sayılır. İşte bu gelenek Templar katliamından kalmadır. Yine Templar döneminden kalma bir sembolizm vardır. Bu da "Gül ve Haç" sembolizmidir. Templar geleneğinde yer alan çok gizli ve önemli bir sembolizmdir. 20. Yüzyıl'ın Papaları arasında "Gül ve Haç" gizli örgütüne bağlı olduğu bilinen en az bir Papa vardır. Bu Papa, ilginçtir ki çok güzel Türkçe konuşurdu. Uzun yıllar (1930'larda) yurdumuzda kalmış ve bazı gizli dostlar edinmişti. En yakın dostlarından biri daha sonra T.C. Devleti'nin Cumhurbaşkanı olmuştu. Aynı dönemde Ankara'da görevli olan ve Papalığı sırasında "Gül ve Haç" sembolü Baston Asa taşıyan bu kardinal de Papa seçilivermişti. Kadere bakın ki biri Müslüman diğeri Katolik bu iki eski dost iki devletin başına geçmişlerdi. Ve bunlardan Türk olanı Türklerin tarihinde asla rastlanmamış bir girişimde bulunarak tüm dünyayı ve eski dostunu şaşırtmıştı. Türk'ün bu girişiminden sonra Papa da Türk dostuna ömrü boyunca unutamadığı bir iyilikte bulunmuştu. Bu dramatik ve olağanüstü olayın gerçek yüzünü ileride okuyacaksınız.

EVLİLİK DÜŞMANI KİLİSE

Roma Kilisesinde kadınlara bakış, “Mizogonizm” denilen evlilik düşmanlığı kapsamındadır. Hıristiyanlığın ilk yüzyılında Roma Kilisesinin iki kurucusundan biri Aziz Paul tarafından formülize edilen kurala göre evlilik din adamlarının kesinlikle uzak durmaları gereken bir kurumdur. Hatta şöyle söylenmiştir: “Evlenmektense yakılarak ölmek evladır.”

Hıristiyanlık dikensiz gül bahçesi değildir. Tersine, bir çok sorunu bünyesinde barındırır. 2000 yıldır süregelen dine dayalı sorunları vardır. İç-çekişmeleri, ayak oyunları ve entrikaları vardır. Kilise-Devlet ilişkileri bakımından Hıristiyanlık ve Papalarla, Devlet’i temsil eden Krallar arasında tarih boyunca hangisinin daha güçlü olduğu tartışmaları yaşanmıştır. Bazen Papalar bazen de krallar bu tartışmalardan galip ayrılmışlardır. 18. Yüzyılın Fransız Laisizm’i Jacobin geleneğine uyarak Egemenliği hem Kral’dan hem de Kilise’den alıp Devleti yönetmekle görevlendirilmiş olan Bürokrasi’nin denetimine vermiştir. Anglo Sakson kökenli Sekülerizm ise Kilise ile Devlet’in ayrı ayrı bağımsız birimler olarak bir arada varolmalarını öngörmüş ve Fransız Laisizm’inde önemli rol oynayan Devletçi müdahalecilik anlayışını dışlamıştır. Kral ile Papa çekişmelerinde dönüm noktası sayılabilecek iki önemli gelişmeyi aktarmakta yarar vardır. Bugünkü Avrupa’yı anlamamızda yardımcı olacaktır.

PAPA MI KRAL MI ?

1076 yılında Lateran’da Papa 7. Gregory, Almanya’da ise İmparator 4. Henry, egemendiler. Papa ile İmparator arasında Milano Başpiskoposunun kim olacağı konusunda tartışma çıktı. Papa, Başpiskoposu kendisinin atayacağını ve buna imparatorun karışamayacağını öne sürdü. İmparator ise yanına aldığı iki başpiskopos ve 24 piskoposla birlikte bir suçlama yayınladı. Bu suçlamada din adamları Papa’yı, ahlaken bozuk olmakla, sahtekarlıkla ve yetkilerini kötüye kullanmakla suçladılar. Bu iddiaları destekleyen Kral, Ren kıyısındaki Worms kentinde 24 Ocak 1076’da bir Synod= Din Meclisi topladı. Bu meclis, İmparator’un emriyle Papa’yı görevinden çekilmeye çağırdı. Piskopos kenti olarak bilinen Worms’tan böyle bir çağrı gelmesi Papa’yı kızdırdı. Kendisine gönderilen belgeyi reddetti. Papa bununla yetinmedi ve kişisel yetkisini kullanarak İmparatoru “Aforoz” etti. İmparatoru destekleyen din adamları bir anda dağıldılar. Tahtını kaybetmek tehlikesiyle karşı karşıya kalan İmparator yelkenleri indirdi ve 1077’de Papa’nın üstünlüğünü kayıtsız şartsız kabullendiğini ilan etmek zorunda kaldı.

PAPA’NIN ELİNDEKİ GÜÇLÜ SİLAH

Hıristiyanlıkta Aforoz, Papalar’ın elindeki en güçlü silahtır. Aforoz edilmek sanıldığı kadar basit bir olay değildir. Aforoz edilen kişi doğrudan doğruya Hıristiyanlık’tan atılır. “Atılırsa ne olurmuş”, demeyin. Aforoz edilen şahıs ilkin vaftiz hakkını, doğum kayıtlarını, dolayısıyla ölüm kayıtlarını ve en önemlisi ona verilmiş olan Hıristiyan adını ve evliliğini yitirir. Aforoz edilen şahıs en kısa deyişle insan sayılmak hakkını yitirir. Adı kilise kayıtlarından bir kez silindi mi bir daha böyle bir insanın yaşamış olduğunu bile kanıtlayabilmek olası değildir. Çünkü 18. Yüzyıla kadar ve günümüzde bile- doğum, evlilik ve ölüm kayıtlarıyla tüm tapu ve eğitim kayıtları Kilise’de tutulmaktaydı.

Protestanlığın kurucusu Papaz Martin Luther, Papa tarafından Aforoz edilmişti. Aradan yaklaşık 430 yıl geçmiş olmasına rağmen hala af edilmemiştir. Luther ve Vatikan için 2000 yılında bile resmi literatürde Martin Luther'in adı yoktur. Çünkü Aforoz edilmiş birinin adını anmak Papa'nın dinsel otoritesine karşı çıkmakla eş değerli sayılmıştır.

İMPARATOR BASTIRIYOR

İmparator 4. Henry'nin hazin sonu ondan sonraki Kral 5. Henry'ye iyi bir ders olmuştu. Nedir ki bu kez Lateran'da İmparator'un dişine göre bir Papa oturuyordu: 2. Calixtus. İmparator, din adamlarının daha alt makamlara seçilmelerinde ve kendisine karşı vecibelerinde bazı hakları olduğunu öne sürdü. Oldukça uzlaşmacı bir Papa olan 2. Calixtus bu istekleri kabul etti. Ama üst makamlara yapılacak tüm atamalarda, Kral seçime katılsa bile son sözü yine Papa söyleyecekti. İmparatorla Papa arasında yine Worms Kentinde 1122 yılında bir Concordat= Sözleşme imzalandı. Bunun üzerine Papa bir "Bull" (kolay anlaşılсын diye fetva diyelim) yayınladı. Böylelikle Avrupa'da ilk kez imparatorlar "Worms Sözleşmesiyle" atamalarda bir yere kadar söz sahibi oldular. Kilise ile Devlet (dikkat önemli: Kilise ile Devlet başka, Din ile Devlet başkadır) arasındaki dengelerin oluşumunda dönüm noktası sayılan bu sözleşme her zaman geçerliliğini korumuştur.

KARDİNAL KENTİNİN AYRICALIĞI

Yukarıda "Piskopos Kenti" diye bir tanım geçti. Bu da çok önemlidir. Hıristiyanlıkta kentlerin kiliseyle ilişkileri belirli esaslara bağlanmıştı. Kilise-Devlet ilişkisi gibi bir de Kent-Kilise ilişkisi vardı. Ki bu da daha sonra Laisizm ve Sekülerizm'in ortaya çıkmasında etken olmuştur. Katolik aleminde Katedral inşa edebilmek hakkına kavuşmuş kentler ayrıcalıklı bir statü edinirlerdi. Örneğin Almanya'nın Köln şehri bir katedral kentidir. Katedral kentlerinde Kardinal bulunması zorunludur. Dolayısıyla Katedral kentinin Kilisesine kayıtlı olmak, inanın, Bill Gates olmaktan daha önemlidir. Bir de daha alt sırada yer alan önemli şehirler vardır ki bunlar da "Episkopos Şehri" statüsündedirler. Bu kentlerde genellikle Kardinal bulunmaz, Piskopos bulunur. Papalar oturmak isterlerse Kardinal şehirlerine gitmeyi yeğlerler. Diğer şehirler ise Kilise'nin hiyerarşik yapısı içinde başka özellikleriyle yer alırlar. Geçmişte Kardinal kentinin Kilisesi'ne kayıtlı bir tüccar, piskopos kentinin kilisesine kayıtlı bir tüccara göre öncelik hakkına sahipti. 1648'den itibaren yavaş yavaş bu ayrıcalık kalktı. Sekülerleşme ve sonrasında da kapitalizm geliştikçe bu ayrıcalık yerini "Rekabet" kavramına bıraktı.

"EVLENMEKTENSE YAKILARAK ÖLMEK EVLADIR"

Katolik= Evrensel Kilise, kadınlar ve evlilik konusunda çok hassastır. Bu kilisede kadınların yeri ve rolü ile evlilik kurumu başlı başına bir sorundur. Roma Kilisesinde kadınlara bakış, "Mizogonizm" denilen evlilik düşmanlığı kapsamındadır. Ve Hıristiyanlığın ilk yüzyılından itibaren formüle edilmiştir. Eden de Roma Kilisesinin iki kurucusundan biri olan, Aziz Paul'dur. Ona göre evlilik din adamlarının kesinlikle uzak durmaları gereken bir kurumdur. Hatta şöyle söylenmiştir: "Evlenmektense yakılarak ölmek evladır." Kilise Babaları işte bu görüşlerini Havva'ya dayandırarak Hıristiyanlığa sokmuşlardır. Onlara göre Havva, Tanrı'nın değil Şeytan'ın sözüne uymuştur. Bunun sonucunda da Adem'le birlikte "ilk günah"ı işleyerek birlikte Cennet'ten kovulmuşlardır. Havva

yüzünden tüm insanlığın ilk “Masumiyeti” lekelenmişti. Bu nedenle erkeklerin kadınlardan uzak durmaları gerekmekteydi. Engels’in dediği gibi Hıristiyanlık gerçekte tüm insanları işte sadece bu konuda, “İlk günahı” işlemiş olmak konusunda “eşit” kabul eder, bunun dışında insanlar hiç bir şekilde Eşit değildirler.

DIRİ DIRİ YAKILAN İKİ MİLYON KADIN

İlk kez Aziz Paul (Yahudilik adı, Saul) tarafından formüle edilen bu ilk günah, Hıristiyanlığa sonradan geçen ve Yahudi olmayan Romalılar tarafından hiç bilinmiyordu. Böyle bir ilk günahtan doğduklarını ilk kez Aziz Paul’dan duymuşlar ve gülüp geçmişlerdi. Hıristiyanlık geliştikçe bu ilk günah olanca ağırlığıyla Hıristiyanların hayatlarını şekillendirmeye başladı. Öte yandan ilk günah olmadan vaftiz de olamıyordu; bu olmayınca da İsa’nın Kilisesi’ne katılarak “Tüm” diğer günahlardan kurtuluş da olamıyordu. Bu olmayınca da İsa’nın ‘Kurtarıcılığı’ sağlanamıyordu. İlk günahı kabul etmeden İsa’nın kilisesine katılarak ‘tüm’ diğer günahlardan kurtuluş da olamıyordu. Roma Kilisesinin bu yoğun baskısı doruk noktasına 11. Yüzyılda ulaştı ve yüzyıllarca sürdü. Havva, hep o “Şeytana” uyararak erkeğin masumiyetini kirleten dişi olarak gösterilmişti. Nihayet 1209’da Papalar büyük bir Haçlı ordusu kurarak, kendilerine göre Heretik= Dinden Sapmış Kişi, kabul ettikleri Hıristiyan cemaatleri soykırıma uğrattılar. Kısaca, Cathare diye bilinen bu soykırım sırasında yaklaşık bir milyon insan öldürüldü. Soykırımı yöneten Katolik şövalyelerden biri şöyle demişti: “Hepsini öldürün. Tanrı nasıl olsa hangisinin heretik, hangisinin masum olduğuna karar verir.” Daha sonra Hitler de işte bu mantığı kullanarak milyonlarca insanı öldürmüştü... Nedir ki kilise burada durmadı. 15. Yüzyılda bu kez ebe kadınların “Büyü” ve “Sihirle” uğraştıklarını öne sürerek yaklaşık 2 milyon kadını “Cadi” oldukları gerekçesiyle diri diri yaktırdı ve bu dul kadınların kendilerine kocalarından kalmış olan malları ve arazilerini gasp etti.

“BEN YAPTIM OLDU”

Bu kıyımlardan sonra, ilk kez Bizans’ın zorlamasıyla 7. Yüzyılda göstermelik olarak anlamı kabul edilmiş olan “Meryem Ana” kültü 16. Yüzyılda öne çıkartılmaya başlandı. Ondan önce Roma Kilisesi için Meryem Ana, Ortodoks Kilisesinde olduğu kadar önem taşımıyordu. 16. Yüzyılda Hıristiyan nüfusun azalmakta olduğu anlaşılınca bu kez evlilik teşvik edilmeye başlandı. Meryem Ana’nın öne çıkartılması, Havva’nın tam karşıtı olarak değerlendirilmesiyle sağlanabildi. Bu yeni dogmaya göre Havva, Tanrı’nın kendisinden istediği işi yapmamış ama, Meryem, imanı tam olduğu için Tanrı’nın isteğini yerine getirmiş ve “Bakire” olmasına rağmen İsa’nın dünyaya gelmesinde aracılık etmişti. Öyleyse diyordu Kilise, imanlı kadınlarla evlilik yapmak hayırlıdır... Katoliklik’te Havva ile Meryem işte böylesine zıd prototipleri oluştururlar. Bir de fahişeyken nadim olup İsa’nın Havarilerine katılan Mecdeli Meryem vardır. Bu da Kilise tarafından ilk kez 17. Yüzyılda öne çıkartılmaya başlandı. Bu kadın da hiç değilse yaptığı işten -fahişelik-nadim olup, imana gelmiş biriydi. Ve ilk kez fahişelikten vazgeçen kadınlar için Maria Magdalena (Mecdeli Meryem) manastırları açıldı. Meryem Ana ise ilk kez 1870’de resmen “Lekesiz” doğumla dünyaya gelmiş tek “masum kadın” olarak kabul edildi. Katolik aleminde bu olaya “Immaculate Conception” denilir. Buna göre sadece Meryem değil, annesi olarak kabul edilen St. Anna da bakireyken Meryem’i doğurmuştu. 18. yüzyıla kadar hiç bir Hıristiyan böyle bir dogmadan haberdar olmamıştı ama Papa “Ben yaptım oldu” dedi ve bugün de onun dediği geçerlidir.

“BENİM” DİYEN FEMİNİSTLERE TAŞ ÇIKARTAN TEODORA

Bizans İmparatoru Justinyen’in başını döndürüp onunla evlenen sirk güzeli vahşi hayvan terbiyecisinin kızı Teodora işte böyle Mecdeli Meryem gibi bir kadındı. Sık sık şeytan’a uymuşluğu vardı. Ve inanır mısınız ki bu kadın Hıristiyanlığın, daha sonraki dönemlerinde hayli tartışılan ve bölünmeye yol açan bir çok uygulamasında söz sahibi olmuştu. Teodora, ne Roma’daki Papa’yı ne de İstanbul’daki Patrik’i önemsemişti. Hıristiyanlığa doğrudan doğruya kendi kafasına uygun gördüğü fikirleri sokmuş veya çok tartışmalı fikirleri savunmuştu. Teodora, günümüzde benim diyen feministlerin topluca 40 yılda yapamadıklarını tek başına üç beş yıl içinde yapabilmiş bir kadındı. Ve onun bu girişimleri Logma ve/veya Gelenek haline gelerek Doğu Kiliseleri’ne mal edilmişti.

OPUS DEI: AHTAPOTUN KOLLARI

İsviçreli parlamenter ve toplum bilimci Jean Ziegler'in dediğine göre OPUS DEI kendisiyle Komünizm kadar mücadele edilmesi gereken, gizli çalışan aşırı sağcı bir harekettir. İngiliz araştırmacı Michael Walsh'ın deyişiyle bu örgüte OPUS DEI değil ACTOPUS DEI (Ahtapotun İşleri) denilmeliydi.

TANRI'YA ANNE GEREK

İmparator Jüstinyen, Teodora ile evlendikten sonra işleri "İki ters bir yüz" gitmişti. İmparatorluğun sınırları genişlemiş ama içerde özellikle de Teodora'nın her dini konuya karışmasından dolayı isyanlar, ayaklanmalar ve kavgalar hiç eksik olmamıştı. Örneğin 13 Ocak 532'de İstanbul'da Nika adıyla bilinen bir ayaklanma başlamıştı. Jüstinyen panikleyip Tahtı terketmek isteyince Teodora kendini isyancıların önüne atmıştı. Kadınlığın bütün hünerlerini kullanıp isyancıların elebaşlarıyla anlaşmaya varmıştı. Jüstinyen tahtını kurtarınca Teodora da ona istediği kişiyi, Amida şehrinin piskoposu olarak seçtiriverdi. İstanbul ve Roma arasında süren çekişmelerde Roma Meryem Ana'yı hiç önemsemeyen Teodora, Bizans'ta Meryem Ana'nın "Tanrı'nın Annesi" yani, "Theotokos" yapılmasını sağladı. Bugün Ortodoks aleminde Meryem, Tanrı'nın Annesi olarak bilinir. Teodora'dan önce böyle bir sıfatı yoktu. İlk kez onun döneminde ortaya atılan bu sığfata dinsellik kazandıran odur. Meryem Ana'yı, Tanrı'nın Annesi yaptıran Teodora bu adı sonsuzlaştırmak için ilk kez Bursa'da bu adla bir kilise yaptırmıştı. Bizans'taki bu gelişmeleri kaygıyla izleyen ve Kilise Babaları'nın Havva modeline bağlı olan Papa Hormisdus ve sonraki 2. John İmparatora direnmeye çalıştılsa da çok başarılı olamadılar. Onlara göre İsa, Tanrının oğluydu. Meryem de İsa'yı yeryüzüne indirmek için ona annelik yapsın diye seçilmiş olan bakireydi. Yoksa Tanrı'nın annesi değildi. Böyle denirse ölümlü Meryem'in kimin annesi olduğu -dolayısıyla Baba Tanrı'nın eşi sayılması gerekiyordu- anlaşılamayacaktı. Teodora bu itirazları dinlemedi bile, vargücüyle başka din adamları tarafından ortaya atılmış olan bu görüşü destekledi ve sonunda da kabul edilmesini sağladı. Yine Teodora döneminde çok güçlü bir istihbarat örgütü kuruldu. Bizans'ın CIA'sı müthiş etkili oldu. Günümüzdeki gizli istihbarat örgütlerinin atası sayılan bu kurumun babası Jüstinyen ise annesi kuşkusuz Teodora'dır.

MASONİK MİSYONERLİĞİ

Hıristiyanlıkta gizli örgütler İsa'nın çarmıha gerilişinden sonra, hatta bizzat onunla birlikte vardılar demek mümkündür. Örneğin spekülâtif masonlar, İsa'nın ilk mason olduğunu düşünürler. Bunun geçmişi daha önce anlattığım Templar örgütüne dayanır. Ve temelinde Essene diye bilinen küçük bir Yahudi cemaati vardır. Ne olduğu ve kim oldukları tam bilinmeyen bu cemaat iddialara göre İsa'yı yetiştirmiş ve Yahudi Krallığı'na sahip olmak istemiştir. Ve yine inanışa göre çok gizli ve esrarengiz bir Suriyeli cemaat İsa'nın öldürülmesinden sonra bu sırları saklamış ve Haçlı seferleri sırasında Templar Şövalyeleri tarafından korunan bu küçük cemaat Avrupa'ya kaçırılmıştır. Burada gözlerden uzak olsunlar diye İskoçya'ya yerleştirilmişler ve daha sonra da Avrupa'ya giderek Templar'ın yardımıyla "Masonik Misyonerliği" başlatmışlardır. Böylece iki akım doğmuştur. Bunlardan biri Meryem'e dayandırılan "Dul Kadının Oğulları" örgütü diğeri de Sufi Masonluğu'dur. Her neyse

konumuz bu olmadığı için bunu geçelim ve gelelim günümüzdeki en gizli ve güçlü Katolik örgütü OPUS DEI'ye.

PAPA 2. JOHN PAUL'Ü TAHTA OTURTAN ÖRGÜT

İsviçreli parlamenter ve toplum bilimci Jean Ziegler'in dediğine göre OPUS DEI kendisiyle Komünizm kadar mücadele edilmesi gereken, gizli çalışan aşırı sağcı bir harekettir. Ve işte Polonyalı Kardinal, şair ve aktör Karol Wojtyła'yı, Papa 2. John Paul olarak Vatikan'daki tahta oturtan bu örgüttür. Karol, Papa seçilince Cizvitlerin başı Peter Pedro Arrupe hemen muhalefete başladı. OPUS DEI tarafından seçtirilen Papa'yı tanımamakla tehdit etti. 1983'e kadar Cizvitler 2. John Paul'a karşı muhalefet ettiler. Bu arada Papa'ya suikastler düzenlendi. Portekiz'de oturan Arrupe'nin taraftarı bir papaz, Papa'yı tahtında otururken bıçakla saldırarak öldürmek istedi. Papa ise OPUS DEI'nin Vatikan'da tüm dizginleri eline alıncaya kadar bekledi. 1983'te Cizvitlere karşı taarruza başladı. Kişisel yetkisini kullanarak Cizvitlere yeni bir önder seçilmesini sağladı. Bu, 54 yaşındaki Hollandalı Cizvit Hans Kolvenbach'dı. Bu seçimde Papa'nın adamı diye bilinen Kolvenbach'ın seçilmesi Cizvitleri yeniden ateşledi. Bu kez doğrudan OPUS DEI'yi hedef alan saldırılara başladılar. Ve OPUS DEI'yi, aynen, Katolik Kilisesi'ndeki Mason Locaları olarak tanımladılar. Buna karşılık Papa da onları Latin Amerika'da Marksistlerle dayanışma halinde olmakla suçladı. Papa bir risale yayınlarak Marksizmi kınadı. Cizvitler de buna karşı Papa'nın Latin Amerika'daki kapitalist sömürüyü, adaletsizlikleri ve işkenceleri görmemezlikten gelmekte olduğunu ve yoksulları insan yerine koymadığını vurguladılar. Konu daha sonra İnsan Hakları tartışmalarına geldi. Cizvitler ısrarla insan haklarını savundular. Papa da köşeye sıkışınca Vatikan'ın daima insan haklarından yana olduğunu yayınladığı bir risaleyle tekrarladı. Tartışma büyüdü. Bu arada Papa, tarihte ilk kez olarak doğrudan OPUS DEI üyesi olduğu açıklanmış olan bir gazeteciyi, 48 yaşındaki ABC gazetesinin Roma muhabiri İspanyol asıllı Joaquin Navorro-Valls'ı Vatikan'ın basın sözcüsü yaptı. Böylelikle sadece Kardinallere ayrılmış olan böylesine önemli bir göreve tarihte ilk kez dinadamı olmayan, Laik bir kişi atanmış oldu. Papa, ayrıca, 1984'e kadar Cizvitler tarafından yönetilen Radyo Vatikan'ın başına da yine Laik bir şahsı atamıştı.

OPUS DEI'NİN KURULUŞU VE MİSYONU

(Tanrı'nın İşleri) adlı gizli örgüt 2 Ekim 1928 de Madrid'te kurulmuştu. Kurucusu sıradan bir papazdı. Adı, Jose Maria Escriva de Balaguery Albas'tı. Escriva'nın amacı din adamlarını değil, ama en az onlar kadar Katolikliğe sadık Laik iş ve meslek sahiplerini biraraya getirerek Papa'ya Vatikan dışında destek olacak varlıklı ve iyi eğitim görmüş elit bir kadroyu oluşturmaktı. Oluşturdu da. Böylelikle Vatikan'a bağlı fakat onun içinde yer almayan ilk Laik muhafızlar örgütü kurulmuş oldu. Doktorlar, işadamları, gazeteciler, yazarlar, avukatlar, mimarlar vb. vb. bir arada OPUS DEI için çalışmaya başladılar. Çeşitli ülkelerdeki aynı meslek sahipleriyle ilişkiler kurdular. Bu ilişkileri sağlayabilmek için iki anahtar kavram seçmişlerdi. Birincisi "Dialog" ikincisi de "Hoşgörü". Kendisini uygar, barışsever ve eşitlikçi, demokrat kabul eden hiç bir aydının bunlardan sakınması mümkün değildi. OPUS DEI bu kavramları kullanarak bir çok ülkede konferanslar, seminerler ve toplantılar düzenledi. Böylece oluşturulan "Dayanışma" grupları gerçekte tek amaca hizmet ediyordu: OPUS DEI'nin Vatikan içindeki yerini güçlendirmeye.

DİKTATÖRLERE OPUS DEI DESTEĞİ

Escriva, Diktatör Franko'ya çok yakın bir dinadamıydı. OPUS DEI vargücüyü onu destekledi. Karşılığında da Franko Kabinesinden 10 Bakanlık aldı. Böylece çok büyük bir servet edinme şansını elde etti. Bu sermayeyle yeni ve uluslararası şirketler kurdu. Özellikle İspanya'nın turizm sektöründeki gelirlerinden büyük pay almaya başladı. Daha sonra inşaat sektörüne girdi. Sonra da Eğitime. Çeşitli ülkelerde okullar açmaya başladı. Halen OPUS DEI'nin dünyada 428 üniversitesi ve sayısız okulu vardır. Peru, Kolombiya ve Guatamala'da yatırımlara başladı. Daha sonra da Şili de General Pinochet ile temas kurdu. Bu diktatörü de sonuna kadar destekledi.

PAPALIĞA HİZMET EDEN AHTAPOT

Escriva ilk kez 1950'de Vatikan'ın dikkatini çekebilmişti. Papa 12. Pius, Escriva'ya ve OPUS DEI'ye Katolikliğe hizmet eden "Seküler Enstitü" statüsü verdi. Daha sonra 1960 yıllarında Papa 23. John'dan ve sonraki Papa 6. Paul'dan da yakınlık gördü Escriva. Komünizme karşı özellikle Polonya'da yürütülen gizli, yeraltı çalışmalarında dinadamı olmayan meslek sahibi üyeleri çok çalıştırdı. Böylece Escriva, "Preletür" (Bölgesiz Dini Yetkili) sıfatını kazandı. OPUS DEI bundan sonra daha da gelişti. İngiliz araştırmacı Michael Walsh'ın deyimiyle bu örgüte OPUS DEI değil ACTOPUS DEI (Ahtapotun İşleri) denilmeliydi. OPUS DEI gittiği her ülkede ilkin mesleğinde çabuk yükselmek isteyen hırslı, yerleşik ahlaki değerlere önem vermeyen şahıslarla, kendilerini çok önemseyen fakat nedense adlarını duyuramamış aydınları avladı. Özellikle Basın ve TV'de bunları destekledi. Mesleklerinde adlarını duyurmalarını sağladı. Sonra da bunları kullanarak ülkede her istediğini yaptırır hale geldi. Günümüzde OPUS DEI'ye bağlı çalışan ve "Dialog ve Hoşgörü"den yana bir çok gazeteci ve aydın vardır. Bu şaşkın ördekler kiminle yatağa girmiş olduklarını iş isten geçtikten sonra dahi anlayamayacak kadar bağımlı hale getirilmişlerdir.

OPUS DEI'NİN ZÜRİH'TE UYGULADIĞI USTA TAKTİK

Escriva 26 Haziran 1975'de öldü. Yerine yıllardır yanında bulunan Dr. Diez Sollano geçti. OPUS DEI artık uluslararası bir güç haline gelmişti. Yaklaşık 80 ülkede 75.000 üyesi olduğu tahmin ediliyordu. Protestanlığı ile övünen İngiltere ve Almanya ile Protestanlığın kalesi sayılan Alman-İsviçresi'nde bile bu korkutucu Katolik örgütü kendisine yer açmış ve Katolikliği yaygınlaştırmaya başlamıştı. Örneğin İsviçre'nin Zürih şehri Protestanlığın kalesi olarak tanınırken şimdi Katolikler'in egemenliğine girmişti. OPUS DEI ustaca bir taktikle Zürih'e özellikle Katolik ülkelerden işçilerin gelmesini ve iltica ederek yerleşmelerini sağlamıştı. Böylelikle kentin nüfusu 10 yıl içinde Katoliklerin lehine değişmişti.

AHTAPOTUN TÜRKİYE'YE UZANAN KOLU

Görünüşte tam bir Seküler örgüt gibi çalışan OPUS DEI gerçekte sadece Katolikliğin egemenliğini temin etmeye uğraşıyordu. Bu gerçek Escriva'nın bölge kumandanlarına gönderdiği ve Non Ignoratis (Gözden Kaçmasın) başlıklı mektubunun 1970'li yıllarda basına sızdırılmasıyla anlaşıldı. Escriva mektubunda kendilerinin Seküler sayılmalarının sadece bir taktik olduğunu ve tek hedeflerinin bu maske altında Katolikliği egemen din olarak yerleştirmek olduğunu vurguluyordu ve bu hususun

gözden kaçırılmaması gerektiğini söylüyordu. OPUS DEI önderi Escriva, Papa yaptırdığı 2. John Paul tarafından ölümünden 15 yıl sonra Aziz yapılmak için sırada bekleyen 2000 kişinin önüne geçirildi. Normal olarak 300 yıl beklenmesi gerekirken Escriva 15 yılda Aziz olma yoluna girdi. Halen Vatikan'da en önemli kurumlardan biri olan "Hıristiyanlık-Dışı Dinler ve İnançsızlar" Bakanlığını elinde tutan OPUS DEI bu kurum aracılığıyla özellikle Müslüman ülkelerle ilişki kurmuştur. Türkiye'de de OPUS DEI'yle iş ve ticaret ilişkileri içinde olanlar vardır hiç kuşkusuz. OPUS DEI, vargücüyle tüm kiliseleri birleştirmeyi öngören Ekümenizm hareketini desteklemektedir. Bu nedenle Vatikan tarafından hazırlanmış olan Ekümenizm hareketi nedir bunu bilmekte yarar vardır.

EKÜMENİZM VE İSLAM DÜNYASI

Hıristiyanlığa ve Ekümenizm hareketinin yönlendiricilerine göre Yahudiler ve Müslümanlar “Doğru Yolda Yanlış Adımlar Atan” iman sahibi insanlardır. Bunları “Ekümeneye-Uygarlık” kazanabilmek için Hıristiyanlaştırmak ilk hedeftir

Ekümenik kavramı son iki yıl içinde Türkiye’de de duyuldu. Hıristiyan aleminin bu en önemli kavramının Türkiye’de tartışma konusu olması Fener Patriği I. Bartolomew’un kendini “Konstantinopolis Ecumenical Patriği” olarak lanse ediyor oluşuyla bağlantılıydı. Fener Patriği’nin bu iddiasının Hıristiyanların gerçekliğine uygun olup olmadığı bu bölümde görüşlerinize sunulacaktır. Ayrıca Ekümenik kavramının tarihsel gelişimi ve bu kavramın Hıristiyan alemindeki yeri ve rolü açıklanacaktır. Özellikle Vatikan ve Papalık için Ekümenizm’in ne anlama geldiği doğrudan doğruya Papalık belgelerinden yola çıkılarak gösterilecektir.

EKÜMENE -KATEŞİZM-EKONOMİ

Ekümenik kavramı Hıristiyanlık aleminde çok belirleyici rol oynayan bir üst kavramdır. İznik Konseyi’ne (325) kadar geçen süre içinde bu kavram Hıristiyanlığın kuruluş dönemi sayılan bu ilk üç yüz yılda Kilise Babaları tarafından ele alınmış ve yazılarında ve vaazlarında sıkça dile getirilmiştir. Şimdi kısaca bu Kilise Babaları’nın anladıkları anlamdaki Ekümenik kavramını anlatalım. Yeri gelmişken belirtmekte yarar vardır ki, söz konusu Kilise Babaları Ekümenik kavramını, bugün kullanılan ama bambaşka bir anlam ifade eden “Ekonomi” kavramıyla karşılıyorlardı. Günümüzde çok kullanılan “Ekonomi” kavramı gerçekte, örneğin I.S. 4. yüzyılda, Hıristiyanlığın en temel kavramıydı. Günümüzde Katolik Kilisesi her türlü resmi belgede Ekonomi kavramını, iktisat anlamında değil, “Ekümene” anlamında kullanmayı sürdürmektedir. Örneğin Katoliklerin İncil’den sonraki en önemli kitabı Kateşizm’de “Economy” kavramı işte bu şekilde kullanılmıştır. (Baptism in the Economy of Salvation- 313 gibi). Günümüzde bir bilim dalı olan iktisat, işte Hıristiyanlığın temel kavramı olan bu Grekçe Ekümene kavramının “Sekülerize Edilmiş” (Dünyevileştirilmiş) olan şeklidir.

KİLİSE BABALARINA GÖRE EKÜMENİK KAVRAMI

Şimdi Kilise Babaları için Ekümenik ne anlama geliyordu, kısaca bunu görelim. Economy-Ekümene kavramına ilk kez Antakyalı İgnatius’da rastlıyoruz. I. S. 115 yılında öldürülmüş olan bu din adamı Kilise’yi en çok savunmuş olan ilk üç Apostolic Baba’dan biriydi. Ona göre Meryem’in bakire olarak gebe kalabilmesi Tanrı’nın Planı’nın “Economysi” idi. (To the Ephesians, XVIII). Dolayısıyla, Ignataeus’a göre bu bir “Dispentation” idi. Diğer bir deyişle “İlahi iradenin yeryüzünde tecelli edebilmesi için gereken Berat’tı”. Günümüzde bu anlamını hala sürdürmekte olan Dispentation (Economy) kavramı Masonlukta da kullanılmaktadır ve en az dört masonun bir araya gelerek yeni bir Loca kurabilmek amacıyla ana Loca’dan Berat, yani “Dispentation” alması olarak anlaşılmaktadır. İkinci olarak zikredeceğimiz Kilise Babası Irenaeus’tur. 130-200 yılları arasında yaşamış olan Irenaeus’un en önemli eseri Adversus Haereses (Sapkınlığa Karşı) adlı Latince kitaptır. Ona göre “Economy” Tanrı’nın insanları kurtuluşa yönlendirişidir. Irenaeus’la birlikte “Economy” Tanrı’nın

yeryüzünü ve tüm canlıları yönetmesi (Ministry) anlamını kazanmıştır. (Ah, IV. XX.5-ad fin -6). Üçüncü Kilise Babası Irenaus'un çağdaşı ünlü Tertullianus'tur. Tertullian, Credo quia absurdum est diye bilinen "İkrarı" yazan din adamıdır. Tertullian, din felsefesine "Bölünmeden Ayrışma" ilkesini (Distinction Without Division) getiren şahıstır. Ona göre "Economy" Tanrı'nın insanları yönetişi ve kendisini onlara açıklaması anlamına (vahiy) geliyordu. (Adversus Praxaen, 8). Tertullian, Teslis'in (Trinite) Ekonomisi diye bir kavram geliştirmişti. Bu anlamında Economy, Tanrı'nın kendisine ait sırlarından biriydi ve buna kesin iman gerekiyordu. Bu nedenle de Economy, "Rule of Faith" (İman Yönetimi) için gerekli ön koşuldu. Yine aynı çağdan İskenderiyeli Clement de Economy kavramına çok önem vermişti. Ona göre de Economy, "Holy Dispensation" (Kutsal Berat) idi (Stromateis, VIII.II-5). Bu Beratın cihanşumul (Universal) olduğunu öne süren ilk Kilise Babası odur. Ona göre imanlı olan bir kişinin Hıristiyan veya Grek olması fark etmezdi. Çünkü Tanrı'nın beratı (Yolgöstericiliği) İsa'ya tüm insanlığı değiştirmesi için verilmişti. Bu nedenle de Evrensel'di. Bu anlamında Ekümene "Yol=Yön=Way"dir. Tanrı'ya giden Evrensel Yol'dur. 185-255 yılları arasında yaşamış olan Origen ise tarihe Katolikliği ve Ortodoksluğu kuran Kilise Babası olarak geçmiştir. Ona göre Economy=Ekümene, Tanrısal Krallığın (Trinite) yeryüzündeki "Ev Halkını" (Kilise'yi ve Hıristiyanları) yönetmesi (Management) anlamına gelmektedir. Origen, Economy'nin Trinite'yi yapan sıır olduğunu ve bunun da Kilise'de bulunduğunu ısrarla savunmuştur. (De Principiis, III.1-14) 296-373 yılları arasında yaşamış olan İskenderiye Piskoposu Athanasius ise günümüze kadar gelen ve halen de özellikle Ortodoks alemi için bağlayıcılığı olan İznik Konseyi'nde ve sonrasında Kilise'nin ayakta kalmasını sağlayabilmiş olan bir din adamıdır. Ona göre Economy, bu kez "Enkarnasyon" anlamına geliyordu ve Vaftiz, Trinite, Eukarist ve Liturgy ile bağlantılıydı. Athanasius, Trinite'yi kabul etmeyen Arianist görüşlere karşı, işkencelere ve sürgünlere rağmen görüşlerini kabul ettirebilmeyi başarmış bir dinadamıydı. Sürgünde yaşadığı yıllarda Athanasius'dan "Invisible Patriarch" (Göze Görünmeyen Patrik) diye söz edilirdi. Toparlarsak, Ekümene bu din adamlarına göre ilahi iradenin evrensel bir tecellisi ve Beratı; ev halkının yönetilmesi; onların İsa'yla bütünleşerek (Eukarist) Ölümsüzleşmesini ve İmanın Evrensel Yönetimselliği gibi anlamlara geliyordu. Bu dönemde şekillenen Ekümene'nin İslamiyet'teki "correlative" karşılığı Dar'ül İslam'dır. Zamanla Ekümene (gr. Oecumenicus) "Sürekli Yerleşim Alanı" bir tür Hıristiyan Habitat'ı anlamında kullanılmaya başlandı. Bu nedenle medeniyet kavramıyla bağlantı oldu. İslami söylemde Medine=Uygar Yerleşim Birimi gibi bir anlam taşıdı. Aynı zamanda üstün bir dinsel-kültürün varlığı da Ekümene kavramıyla anlatılır oldu. Şöyle ki Ekümene sayılan bir bölgedeki kültürel gelişmişlik, Ekümene bölgesinin periferisinde bulunan diğer kültürleri kendisine silah zoruyla olmasa da hayranlık yoluyla, (Imitation=Özenme ve Nemesis=Benzeyişe) aracılığıyla bağlamıştır.

EKÜMENİK HAREKETİN GÜNÜMÜZDEKİ MERKEZİ İSVİÇRE'DEDİR

Günümüzdeki Ekümenik hareketin merkezi İsviçre'dedir. Cenevre'de etkili olan Protestanlığın Kalvinist kanadının yönlendiriciliğindedir. Almanya'da ise yine Protestan (Luteran) Kiliselerin yönlendiriciliğindedir. Ekümenik, bu Kiliseler tarafından "Tanrısal Strateji" anlamında kullanılmaktadır. Bu stratejinin günümüz dünyasında etkili olan üç uluslararası temsilcisi vardır. Bunlar ECEC (Avrupa İşbirliği İçin Ekümenik Komisyon); WCC (Dünya Kiliseler Konseyi) ve CCREC (Avrupa İşbirliği İçin Hıristiyan Sorumluluğu Komitesi). Ekümenik, bu uluslararası kurumlar tarafından, Katolik Kilisesi'nin "Spiritual Ecumenism'i" gibi değil doğrudan doğruya bir ideoloji ve dünya görüşü olarak benimsetilmek amacıyla kullanılmaktadır. Katolikler de dahil tüm Hıristiyanlık için bir "İzm" olarak Ekümenik Hareket, ilkin Hıristiyanların kendi içlerindeki bütünleşmeyi bu Üst

Kavram'ın çatısı altında yapmayı öngörmektedir. Bu boyutuna Ekümenikalizm denilir. Fener Patrikhanesi bu ideolojinin Ortodoks temsilcisidir.

İLK VE SON EKÜMENİKAL KONSEY

Hıristiyan alemindeki ilk Ekümenikal Konsey I. S. 325 yılında İmparator Konstantin tarafından toplanmıştır. Açıkça görülebileceği üzere “Ekümenikal” kavramı bu ilk konseyde İmparator'un veya bir Patrik'in özel sıfatı olarak değil, doğrudan doğruya bir Din'in en üst yasama kavramı olarak kullanılmıştır. Bu nedenle herhangi bir şahsın ister imparator ister Patrik olsun “Ekümenikal” kavramını kendi tekeline alması söz konusu olmamıştır. Konstantin isteseydi bu ilk konseyi topladığı için kendisini “Ekümenikal İmparator” ilan edebilirdi ama etmemiştir. Ekümenik Patrik nitelemesini ilk kullanan Patrik, Johan'dır. İstanbul Patriği kendi topladığı bir Synod'da (Din Meclisi) kendisine “Ekümenik Patrik” denilmesini karara bağlamıştır. I.S. 587/88 yılında İstanbul'da toplanan bu Synod da Patrik Johan (Acul, Aceleci diye bilinir) o sırada Papa olan 2. Pelagius'a karşı kendisine bu sıfatı yakıştırmış ve güç yarışına girmiştir. Papa bunu duyunca derhal harekete geçmiş ve Bizans'taki delegesini (Apocrisiarius) görevlendirerek onun Eukarist (Şarap ve ekmek) törenine katılmasını engellemiştir. Papa, böylelikle kendisine “Ekümenikal” diyen bir Patrik'in yöneteceği dinsel törenlerin Hıristiyanlığa aykırı olacağını açıklamış oluyordu. Pelagius'tan sonra Papa seçilen Gregory de Acul Johan'ın bu sıfatı kullanmasını yasaklamıştır. Gregory bu kadarla da kalmamış bu sıfatı kullanmakta ısrar eden patriği “Anti-Christ” (Deccal) ilan etmiştir! Hıristiyan alemindeki en son “Ekümenikal Konsey” ise Türk dostu diye tanıtılan Papa 23. John'un girişimiyle 1962-65 yılları arasında toplanmıştır. Burada da açıkça görüldüğü üzere Ekümenikal takısı sadece bir din konseyinin sıfatı olarak kullanılmıştır; Papa kendisini “Ekümenik Papa” olarak tanımlamamıştır.

EKÜMENİZM İLE GÜDÜLEN STRATEJİ

Bu Konsey'in belgelerinde Ekümenizm, ilkin, Hıristiyanların kendi içlerinde bütünleşmelerini öngören bir üst düzey kavram olarak ele alınmıştır. Ayrıca “Evrensel Berat” anlamına geldiği için diğer dinlerle özellikle de Yahudilik ve İslamiyet'le ilişkilerin kurulması için düşünülen “Strateji” anlamında kullanılmıştır. Vatikan'ın Fener Patrikhanesi'yle ilgili ilişkilerini geliştirme meselesi de yine bu kavrayışın kapsamındadır. Nedir ki Vatikan, Fener Patriği'nin kendisini değil, Ortodokslar tarafından toplanmış olan konseylerini “Ekümenikal” kabul etmektedir. Fener Patriği'ni “Konstantinopolis Ekümenikal Patriği” olarak değil, dikkat çok önemlidir ki, “Ortodoks Ekümenikal Patrik” olarak kabul ve beyan etmektedir. II.Ekümenikal Konsey'in 1965'de tamamlanan ve 1992'de ve 1995'de yayınlanan Kateşizm Kitabına göre İslamiyet'e bakış şöyledir: “Kilise'nin Müslümanlarla ilişkisi. “Kurtuluş Planı Yaradan'ı dile getirenleri de kapsamaktadır. Bunların arasında ilk sırayı Müslümanlar alırlar. Bunlar Hz. İbrahim'in imanına bağlıdırlar. Ve bizlerle birlikte onlar da tek ve bağışlayıcı bir Tanrı'ya bağlıdırlar ve Kıyamet gününe ve onun yargısına sığınılacağına inanırlar.” (841) Burada dikkat edilmesi gereken husus Ekümenizm'in özellikle 20. Yüzyılda tüm Hıristiyan aleminde yaygınlaştırılmış olan devlet destekli “Sekülarizm”e alternatif bir nefsi müdafaa stratejisi gibi başlayıp hızlı bir gelişme gösterdiğiidir. Ekümenizm, 2000 yılında tüm kiliselerin yeniden daha önce sözünü ettiğim “Bölünmeden Ayrışma” ilkesi çerçevesinde bir araya gelmelerini ve çok güçlü bir Dinsel-Siyasal-İdeolojik akım olarak özellikle Hıristiyanlık-Dışı ülkeleri ve halkları ilk elden etkilemeye çalışmayı öngörmektedir. Kendi içinde ise başta Katolik-Anglikan bütünleşmesini sağlamaya, kiliseden istifa etmiş olan “Kilisesiz Hıristiyanları” yeniden

kazanmaya ve Hıristiyanlık için “Mezhep Değiştirme” faaliyetlerine hız vereceği anlaşılmaktadır. Örneğin Katolikler yoğun olarak Ukrayna’da Ortodoksları yeniden Katolikliğe döndürmeye uğraşmaktadırlar. Kilise bu girişimlerinde çok eski bir kural olan ve Atanasius tarafından formüle edilmiş olan “Tanrı Babaya evlat olabilmek için Kilise-Ana’nın çocuğu olmak gerekir” şeklindeki Tanrı-Baba ile Kilise-Ana dogmasını işlemektedir.

İLK HEDEF HIRİSTİYANLAŞTIRMAK

Son söz: Hıristiyanlığa ve çağımızdaki güçlü Ekümenizm hareketinin yönlendiricilerine göre Yahudiler ve Müslümanlar “Doğru Yolda Yanlış Adımlar Atan” iman sahibi insanlardır. Bunları “Ekümeneye-Uygarlık” kazanabilmek için Hıristiyanlaştırmak ilk hedeftir. Onlara göre Batı’nın istediği ölçülerde ve koyduğu normlar çerçevesinde “Laikleştirilmiş” ve böylelikle de “Nötralize” edilmiş olan bazı Müslüman ülkeler bu “Geçiş dönemlerini” tamamlamak üzeredirler. Bu ülkelere yapılacak yoğun misyonerlik faaliyetleri ve “Evangelization” günümüzde Ekümenik hareketin olmazsa olmaz önkoşuludurlar. Oysa, Trinite’nin üstünlüğünü savunan ve deyim yerindeyse, “Yanlış Yoldan Doğru Hedefe” gitmekte olduğunu sanan Ekümenistler, Devletleri zoruyla laikleştirilmiş de olsalar Müslüman ülkelerinde bir direnişle karşılaşmakta ve sadece yoksul kırsal alanların Devlet terörüne maruz kalmış kesimlerinde yaşayan yurttaşların ve büyük kentlerin “kökünden” kopartılmış gençliği arasında etkili olabilmektedirler. Buna rağmen önümüzdeki beş yıl içinde “Gümrük Birliği” içine alınarak ehilleştirilmiş olan Türkiye’nin Müslüman halkı Ekümenizm’in çeşitli kılıflar ve maskelerle ortaya çıkacak olan formlarından çok etkilenmeye adaydır. Dolayısıyla Müslümanların bu konuda çok dikkatli olmaları gerekmektedir.

PAPALIĞIN KAPSAMA ALANLARI

Rus Ortodoks Kilisesi, Katolik Misyonerlik alanlarının eski sosyalist ülkeler ve Rusya olmadığını, Müslüman ülkeler ve Uzak Doğu olması gerektiğini vurguladı. Katolikler'den öncelikle bu hedeflere yönelmelerini, aksi takdirde Ekümenizm Hareketi'ne sempatiyle bakmaktan vaz geçeceğini belirtti

Vatikan 21. Yüzyılda insanlığın karşısına sadece bir dinin temsilcisi olarak değil, aynı zamanda belirli bir "ideolojiyi" savunan ve bunu yaygınlaştırabilmeye çalışan bir kurum olarak çıkmaya hazırlanmaktadır. Ekümenizm hareketi olarak tanımlanan bu ideoloji tamamen dinsel temeller üzerine oturtulmuş bir siyasal, toplumsal ve kültürel değişim programıdır. Ve bu programın iki merkez-gücü vardır. Vatikan'ın Hıristiyan alemi içinde ve dışındaki ideolojik yayılımını işte bu iki merkez-güç yönlendireceğe benzetmektedir. Bunlar daha önce adlarından sıkça söz ettiğimiz OPUS DEI ve Cizvitler'dir. Papa 2. John Paul 10-12 Nisan 1996 tarihinde bir Müslüman ülkeye, Tunus'a yaptığı gezide Cezayir'deki Müslümanları eleştirmiş ve Tunus'ta Müslüman ve Hıristiyanların barış içinde birlikte yaşamakta olduklarını belirterek bu güzel örneği kutsamak amacıyla bu ülkeyi ziyaret ettiğini açıklamıştı. İlginç olan Tunus'un Cizvit misyonerleriyle yaklaşık yüzyıldır içli-dışlı ilişkiler içinde olmasıydı. Ve Papa ilk kez bu gezisinde yanında OPUS DEI'nin ve Cizvitler'in temsilcilerini bir arada buldurmuştu. OPUS DEI'den daha önce söz ettiğimiz için şimdi de kısaca Cizvitler'i tanıtalım.

CİZVİTLERDE TEMPLAR MODELİ

Cizvitler Avrupa Parlamentosu'nda çok etkili bir gruba sahiptirler. "Christians For Europe" (Avrupa için Hıristiyanlar) adlı bu grubun içinde yer alırlar. İlginçtir ki Cizvitler örgütlenme ve mücadele anlayışları itibariyle araştırmacı Michael Baigent ve Richard Leigh'in yazdıkları gibi, kendilerinden daha önce söz ettiğimiz Templar geleneğini çağrıştırmaktadırlar. Şövalyelik ruhuna dayalı olan Templar gibi Cizvitlerin kurucusu bir askerdir. Ignatius Loyola tarafından 1520 yılında kurulan Cizvitler, Roma Kilisesi'nde daima askeri konularda ve stratejilerde uzmanlaşmışlar ve danışmanlık yapmışlardır. Tıpkı Templar gibi Cizvitler de çoğunlukla kendi yasalarını ve kurallarını kendileri koymuşlar, Papalar'ın buyruklarına uymakta fazla istekli davranmamışlar ve kısmi bir özerklik taşımışlardır. Bu nedenle yine tıpkı Templar gibi Cizvitler de Papalar'ın hışmına maruz kalmışlardır. Örneğin, 1773'de Papa 14. Clement, Cizvitleri gizli faaliyetlerde buldukları gerekçesiyle Kilise'den çıkartmış ve ezmiştir. Cizvitler yaklaşık 40 yıl yeraltı Kilisesi'nde kalmışlar ve 1814'de eskisinden daha güçlü olarak yeniden Roma Kilisesi'ndeki egemen yerlerini almışlardır. Cizvitler kendilerini Tanrı'nın Askerleri, İslam-i karşılığıyla söylersek Hizbullah olarak görürler. Nedir ki ellerinde kılıç değil, diğer hiç bir Hıristiyan tarikatında görülmecek kadar sağlam ve acımasız olan "Disiplin" vardır. Bu disiplinle yaşayan Cizvitler Hıristiyanlığı Japonya'ya kadar yaymışlardır.

DİASPORA KİLİSELERİ

Cizvitler tüm Avrupa'nın başta Diaspora Kiliseleri denilen -bu deyim Hildersheim Piskoposu Josef Homeyer'e aitti- eski sosyalist ülkelerdeki nüfusun yeniden Hıristiyanlaştırılması tezini desteklerler. Bu nedenle de Evangelization diye bilinen bu çalışmalarını yürütürken Ortodoks Kiliseleri'yle

çatışmalara girmişlerdir. 1992 yılında İstanbul’da Fener Patrikhanesi’nde toplanan Ortodoks Patrik ve metropolitleri Katolik Kilisesi’nin bu “Yeniden Hıristiyanlaştırma” çabalarını kınamışlar ve Katolikler’in Ortodoks asıllı Slavları Katolikleştirmekte olduklarını öne sürerek buna son vermeleri çağrısında bulunmuşlardır. Özellikle Cizvitler’in girişimleriyle Avrupa’da bu yeniden Hıristiyanlaştırma çabalarının işlendiği seminerler ve konferanslar toplanmıştır. Bu amaçla toplanan ilk büyük seminer 24-27 Ekim 1991’de Hannover’de yapılmıştı. Ortodoks Kilisesi’nin temsilcileri açılış günü seminerin Hıristiyanlığı değil Katolikliği yaymak amacıyla toplandığını öne sürerek toplantıyı protesto ederek ayrıldılar. Bu seminere ilginçtir ki hiç bir Yahudi dinadamı resmen çağrılmamıştı. Tek Müslüman ise bendim. Ve bir konuşma, daha doğrusu bir “İtiraz Metni” okumama izin verilmişti. Konuşmama Avrupa’nın yeniden Katolisizm’e döndürülmesinin sakıncalarına değinerek başladım ve bunun Avrupa’daki “Şekülarizmi” ve bununla kurulmuş olan dengeleri zedeleyeceğini vurgulayarak bitirdim. Ne yazık ki bu konuşmam hiç istemediğim halde tatsız bir tartışmaya yol açtı. İki Kardinal’le dünyaca ünlü bir İlahiyatçı arasında tartışma çıktı. Katolik dinadamları benim Müslüman olduğumu ve bu nedenle Hıristiyanların iç meselelerine karışmamam gerektiğini ve bu konuşmanın metninin tutanaklardan çıkartılmasını istediler. İlahiyatın üç dalında üç yarı doktorası bulunan ünlü Katolik İlahiyatçısı Prof. J. B. Metz’de beni savunan bir konuşma yaptı. Tartışma ancak ertesi günkü oturumda tatlıya bağlandı. (NOT: Bu seminerin tutanakları Hannover Üniversitesi Felsefe Arşivindedir ve yayınlanmıştır). 25 Kasım -14 Aralık 1991’de bu kez Roma’da toplanan ve tüm Avrupa’dan gelen 137 Katolik Piskoposun katıldıkları bir toplantıda aynen, “Avrupa’nın yeniden Hıristiyanlaştırılması, sadece dindar -Katolik- olanların yeniden Kilise’ye kazanılması değil, aynı zamanda Sekülerleşmiş olan Batı Avrupa’nın da yeniden Katolikleştirilmesini öngörür” şeklinde bir karar alındı. Katolik Kilisesi’nin bu açık meydan okuyuşu özellikle Rus Ortodoks Kilisesi tarafından protesto edildi. Rus Ortodoks Kilisesi, Katolik Misyonerlik alanlarının eski sosyalist ülkeler ve Rusya olmadığını, Müslüman ülkeler ve Uzak Doğu olması gerektiğini vurguladı. Katolikler’den öncelikle bu hedeflere yönelmelerini, aksi takdirde Ekümenizm Hareketi’ne sempatiyle bakmaktan vaz geçeceğini belirtti.

PAPALAR VE OSMANLI

Katolik ve diğer Hıristiyan tarikatlarının Osmanlı ve T.C. Devlet içindeki “Misyon Bölgeleri” özellikle 19 yüzyılda kurulmuştur. Nedir ki Papalar’la Osmanlı Sultanları arasındaki açık ve gizli ilişkilerin tarihi çok eskilere Fatih dönemine kadar inmektedir. Şimdi bu ilişkilere kısaca bir göz atalım. Papa 4. Paul, Kilise doktrinlerine sofuca bağlı bir adamdı. “Bu doktrinden babam sapsa, yaktırırım” demişti. 1555 yılında bu sözleri eden Papa 4. Paul, tarihte Hoşgörüsüzlüğün temsilcilerinden biri olmuştu. Ne var ki bir süre sonra İspanyol ve Fransız ordularının hışmına uğrayınca o güne dek Hıristiyanlık aleminin baş düşmanı ilan ettiği Türkler’in Sultanı Kanuni’ye baş vurarak onun koruyuculuğunu ve desteğini istemişti. Ve Kanuni, Papa 4. Paul’u, Hıristiyan Prenslerin gazabından korumuş ve Katolik Kilisesi’ni muhtemel bir çöküntüden kurtarmıştı. Kanuni döneminde sekiz Papa değişmişti ve Kanuni bunların sekiziyle de yakın ilişki içinde olmuştu. Papalar’la Osmanlı Sultanları arasındaki gizli yazışmalar ilkin, Papa V. Martin ile I. Mehmet arasında 1417’de başlamıştı. 1403-1566 yılları arasında 6 Osmanlı Sultanı ile 19 Papa arasında gizli yazışmalar yapılmıştı. Hatta ilginçtir her Pazar ayınında Türkleri Hıristiyanlığın beş düşmanı gösteren Papalar, belgelere göre aynı günün gecesi Türkler’le nasıl anlaşacaklarını ve onlara hangi silahların nasıl satılacağını görüşmüşlerdi... Osmanlı İmparatorluğu’ndaki misyonerlik faaliyetleri ise yoğun olarak 19. Yüzyılda başlamıştır. Özellikle Tanzimat’tan sonra hız kazanmıştır. Bu dönemde Almanlar,

İtalyanlar, İngilizler ve ilk kez denizaşırı misyonerliğe sıvanan Amerikalılar Osmanlı topraklarında cirit atmaya başlamışlardır. 1855 yılının Şubat ayında İstanbul'a gelen bir Fransız Misyoneri, Fransa'da 1856'da yayınlanan günlüğünde Amerikalı ve Alman misyonerlerin faaliyetlerini bakınız nasıl özetlemiştir. Emillien Frossard adlı bu misyonere göre Almanlar özellikle Ermenileri kendi Protestan Kiliseleri'ne bağlamaya çalışmaktaydılar. Ve bu hususta da bir hayli yol almışlardı. Ama Almanlar'ın hazırladıkları ortamdan en çok uyanık Amerikalı Protestan misyonerler yararlanmışlardı. Ermeniler, Almanlar tarafından Protestanlaştırılmışlar ama daha zengin ve güçlü olan Amerikan Protestan Kiliseleri'ne rağbet etmeye başlamışlardı. Türkler ise yapılan yoğun çalışmalar sonucunda elaltından dağıtılan İncil'i okumaya başlamışlardı. Bu, son derece umut verici bir gelişmeydi... 1918'e geldiğinde Osmanlı topraklarında Hıristiyanlığı yaymak amacıyla eğitim faaliyetleri veren 1000'den fazla Katolik-Protestan okulu vardı. Bu okullarda takriben 25.000 kadar öğrenci bulunuyordu. Bu okullardan yetişmiş olan Rum ve Ermeni asıllı öğrencilerin bazıları bugün özellikle Avrupa'da yerleştirilmiş olan Türk düşmanlığını başlatan unsurlar olmuşlardır.

ÜÇ ÇEŞİT HİRİSTİYANLIK VE HAÇLI SAVAŞLARI

9. yüzyıla kadar Hıristiyanlık Avrupa'da üç ana başlık altında gelişmişti. Bunlardan ilki, Papalar'ın Hıristiyanlığı idi. Onların anladığı şekilde Katolik inancını temsil ediyordu. İkincisi Krallar'ın Hıristiyanlığı idi. Bu da 4. Yüzyılda İmparator Konstantin tarafından başlatılmış olan Hıristiyanlık anlayışıydı ve zamanla İngiltere'de Anglikanizm'in ve Almanya'da da Protestanlığın ortaya çıkmasına neden oldu. Özellikle de 800 yılında Franklar'ın Kralı Muhteşem Karl'ın Papa 3. Leo tarafından dünyaya yeniden gelmiş olan Davut Peygamber olarak ilan edilmesiyle tırmanışa geçti. İngiliz Kilise tarihçisi James 6. Russell'ın da gösterdiği gibi Hıristiyanlığın Almanlaştırılması, kendi Pagan gelenek ve göreneklerine çok bağlı olan Almanlar'ın bu Germanik ve Teutonik gelenekleri Hıristiyanlığa aşılamalarıyla mümkün olabilmişti. 16. Yüzyılda ortaya çıkan Protestanlık işte bu "Zor Kabulleniş" ten kaynaklanmıştı. Altısı resmi, dördü metres olmak üzere 10 karısı ve 18 çocuğuyla yaşayan Karl, Davud Peygamber olduğunu öğrenince "Yeni Kudüs"ü kurmak için harekete geçti ve bugün Aachen diye bilinen kenti kurdu. O yıllardan kalma İslami belgelerde Karl'dan ilginçtir ki Frankistan Halifesi diye söz edilmişti. Karl Bağdat'taki Halifeler'le iyi ilişkiler kurmuştu. Nedir ki, onun ölümünden sonra Hıristiyanlık yeniden Papalar'ın denetimine geçti ve üçüncü başlık altında toplanmış olan "Popüler Hıristiyanlık" büyük darbe yedi. Papalar yeniden Hıristiyanları boyundurukları altına almaya başladılar. Bunu sağlayabilmek için de bir dış düşman yarattılar: Müslümanlık. Papalar Müslümanların Hıristiyanlığın baş düşmanı olduğunu öne sürerek Haçlı Seferlerini başlattılar. Böylelikle Hıristiyanlığın geleneksel düşmanı sayılan Yahudilik geri plana çekilmiş, Müslümanlık öne çıkarılmış oldu. Papalar bu savaşlarda ilkin Karl tarafından konulmuş ve sınırları belirlenmiş olan bir kavramı kullanarak bunun genişletilmesi gerektiğine tüm prensleri inandırdılar. Bu kavram "Christendum" kavramıydı. Hıristiyanlık Dünyası veya Hıristiyanların yaşadıkları topraklar anlamına geliyordu. Daha önce gördüğümüz Ekümene kavramının Devlet (Kral) tarafından kullanılabilir hale getirilmiş olan şekliydi. Haçlı seferleri gerçekte Haç'ın taşındığı, onun egemenliğinin yayıldığı seferlerdir. Din uğruna savaşa girmek ilk kez İstanbul'u kuran Konstantin tarafından kullanılmıştı. Ve ilk Din Savaşçıları da gerçekte 4. Yüzyılda İstanbul ve Anadolu da -o günkü adıyla NATOLIA'da, yani TAŞRA'da-yaşayan Hıristiyanlardı. Hıristiyanlar'ın Haç taşıyarak savaşa gitmelerinin onlara zafer kazandıracağına inanan Hıristiyanlar, Haç'ın kendi başına "Mucizeler" yarattığına inandırılmışlardı. Nitekim bu nedenle son derece gizli, karmaşık bilgilere dayalı örgütler kurulmuştu. Şimdi bunlardan birine kısaca bir göz atalım.

İSA ÇİÇEKTİR, GÜL VE HAÇ'TADIR

Gül ve Haç örgütünden daha önce söz etmiş ve 20. Yüzyılda bu örgüte üye olmuş ya da bağlantı kurmuş en az bir Papa bulunduğunu söylemişim. Bu Papayı tanıtmadan önce Gül ve Haç sembolizminin Hıristiyan ezoterizmindeki (batinilik, gizli öğreti) yerine bakalım. İsa Çarmıha gerildiği zaman hemen ölmemişti. Büyük bir ızdırap çekiyordu. Bunu gören bir asker dayanamayıp mızrağıyla İsa'nın böğrüne bir darbe vurmuştu. Askerin amacı İsa'nın daha fazla acı çekmeden bir an önce ölmesini sağlamaktı. İsa'nın böğründen akan kan, ayaklarından ve ellerinden çivilenmiş olduğu Haç'ın dibine damlamış ve inanca göre İsa'nın kanının damladığı Haç'ın dibinde birdenbire Güller yeşermeye başlamıştı. İşte bu gül ve kan İsa'nın tensel canıydı. İsa bir çiçek olmuş ve açmıştı. Bu olayda kuşkusuz Haç da önemli bir anlama sahipti. Çünkü Haç olmasaydı İsa'nın kanının Gül'e dönüştüğü de bilinemeyecekti. Ama bu anlatım Gül ve Haç konusundaki sayısız söylenceden sadece biri, belki de en çok kabul görmüş olanıdır. Başka değerlendirmeler de vardır. Ünlü ezoterist Arthur Edward Waite'in anlattığına göre Gül, İsa'nın kanı olmasının yanı sıra Haç'ın esrarengiz mesajını iletmek için kullandığı ışıktır. Yine aynı kaynağa göre Gül, Grekce "Çiğ Damlası" demektir, ve bu haliyle de İsa'nın Hıristiyan Gnostisizmdeki (Rafızılık) sembolüdür. Aynı zamanda Gül, Orta Çağ'daki yazılışıyla RAS (Rose) Kelam demektir ve sayısal değeri itibariyle de R= 200; O=70, Z=90 ve Rose=365'i vermektedir. Bu nedenle günümüzde kullanılan takvim sistemini kuran Papa Gregory tarafından bir YIL'ın 365 gün olması uygun görülmüştür. Böylelikle İsa'nın yılın her gününe damgasını vurması sağlanmıştır. Bu sistematikte İsa yine Çiçek olarak değerlendirilmiştir. Çünkü NAZARETH kentinden geldiği için kendisine Nazarenli İsa denilen Tanrı'nın Oğlu, Nazareth, Çiçek anlamına geldiği için böyle anılmıştır. İşte Gül ve Haç örgütü Gül'ün ve Haç'ın bu türden olağanüstü ve mucizevi yönlerinin bulunduğuna inanmış şövalyeler tarafından II. yüzyılda Kudüs'de kurulmuş ve günümüze kadar çeşitli dünya olaylarına karışarak gelmiştir.

“TÜRK DOSTU” MASKELİ PAPA

Türk Dostu Papa diye tanınan 23. John’un Türkiye’de bulunduğu yıllarda Müslümanlar’a değil Yahudiler’e yakın olduğu bilinmelidir. Papa’nın Türkler’i seviyorum dediği doğrudur. Ancak bunlar Türk Vatandaşı olan Azınlık Türkleri’ydi, Müslüman Türkler değildi

HITLER’İN SS TİMLERİ VE P2 MASON LOCASI SKANDALI

Papalar’la gizli Hıristiyan tarikatları ve örgütleri arasındaki ilişkiler “Resmi” tarihin dışındaki alternatif tarihin baş konusudur. Tarihin çeşitli dönemlerinde Papalar bu gizli tarikatlarla ilişkiler kurmuşlar ve fakat bunlardan pek azı resmiyet kazandırılarak Kilise belgeleri arasına alınmıştır. Yine de çok zengin bir dökümantasyon vardır. Papalar’ın belgelere geçmiş ilişkileri içinde Templar, Gül ve Haç ile günümüzde çok etkili olan ve İsa’nın ölmediğini, evlendiğini ve çocuğu olduğunu ve bu sülaleden gelen Krallar’ın Fransa’da egemenlik sürdüklerini öne süren Priory of Sion (Sion’un Öncüsü / Egemeni) örgütü vardır. Bu örgüt 12. Yüzyılda Papa 3. Alexander tarafından tüm iddialarıyla kabul görmüş ve beratlandırılmıştı. Sonraki Papalar örgütü ezmişler ve kayıtlarını Kilise’den çıkartmışlardı. Bu örgütün yöneticilerinin günümüzdeki iddialarına göre tarihte bir çok ünlü şahıs bu örgüte alınmışlar veya bizzat onlar tarafından desteklenmiş veya yetiştirilmişlerdi. Örnek olarak da Isak Newton, Hugo verilmiştir. 20. Yüzyılda ise General De Gaulle ve Andre Gide bu örgütün üyeleri arasında sayılmaktadırlar. Örgüt İsa’nın ailesinden gelen bir erkeğin yaşamakta olduğuna inanmaktadır. Hitler bu şahısı ele geçirebilmek için özel SS timleri oluşturmuş ama Fransızlar onu İngiltere’ye kaçırmışlardır. Savaştan sonra yeniden Fransa’ya dönen bu şahıs halen Paris’te yaşamaktadır. 10 yıl önce patlak veren P2 Mason Locası skandalı işte bu örgütle bağlantılıydı. Bu fantastik örgüt Avrupa Birliği tam olarak kurulduğu zaman söz konusu kişinin bu birliğin “Kralı” seçilmesini istemektedir, ister inanın ister inanmayın...

KİLİSE İÇİNDE KİLİSELER

Gül ve Haç olsun, Templar olsun, bu tür örgütler Vatikan tarafından “Kilise İçinde Kilise” olmakla suçlanmışlardır. Dolayısıyla bunlarla ve diğer Masonik Localarla ilişki kurulması Vatikan tarafından şiddetle cezalandırılmıştır. Nedir ki Vatikan’da, günümüzde de bu tür örgütlerin üyeleri vardır. Mason Kardinaler ve papazlar vardır. Bu ruhbanlar her ne kadar Katolikler ve öğretileri bakımından daha çok eski Hıristiyanlığı temsil eden Kopti Kilisesi’ne yön veren Aziz Mark’ın gizli İncili’nden etkilenmişlerdir. Eski BM Genel Sekreteri Butros Gali’nin Kilisesi tüm İskoç ve Keltik geleneği belirlemiş olan Kilise’dir.

GÜL VE HAÇ ÖRGÜTÜ ÜYESİ PAPA RONCALLI

Piskopos Angelo Roncalli de işte böyle bir ruhbandı. Önemli bir Katolik gazetesi olan The Universe (Evren)ün baş editörü olan Pires Compton’un açıkladığına göre Roncalli, sembolleri Gül ve Haç olan bir örgütün üyesi yapılmıştı. Roncalli 1935’e kadar Sofya’da Vatikan’ın Diplomatik Servisi’nde (Vatikan’ın Gizli İstihbarat Örgütü) çalışmış, sonra da Apostolik Temsilci olarak Türkiye’ye gönderilmişti. O yıllarda Türkiye’de Vatikan Büyükelçiliği yoktu. İşte Compton’un belirttiğine göre

Roncalli, ilk kez İstanbul'da, bu şehirde bulunan gizli Gül ve Haç Örgütü üst yöneticileri tarafından bu örgüte alınmıştı. İlginç olan Roncalli'ye bu örgüte girdikten sonra ilerde Papa olacağı söylenmiş olmasıydı.

PAPA RONCALLI'NİN "TÜRK DOSTU" MASKESİ

Roncalli Türkiye'de bulunduğu yıllarda (1935-45) çok iyi Türkçe öğrenmiş ve bazı seçkin kişilerle çok yakın ilişkiler kurmuştu. O yıllarda Kurtuluş-Pangaltı'da bulunan Vatikan temsilciliğine bazı gizli ziyaretler yapılmış ve bunlar Türk İstihbarat elemanlarınca saptanmıştı. Roncalli, son derece halim selim bir adam olarak tanınmıştı. Kendisinden hiç kimse olağanüstü bir girişimde bulunacağını sanmıyordu. Tam bir bürokrat gibi davranmayı seviyordu. Etliye sütlüye karışmadan olabilecek en pısrılık tavırlarla köşesinde oturup emekli olmayı bekleyen bir Tapu Kadastro memuru gibiydi. Ama bunların hepsinin maske olduğu sonradan anlaşıldı. Kardinal yapılan Angelo Roncalli, Türkiye'de çok yakın ilişkiler kurmuştu. Bunlardan biri de 1930'lu yıllarda tanıştığı genç ve gözünün pekliliğiyle tanınmış bir politikacıydı. Bu genç politikacı daha sonra İsmet İnönü'le mücadeleye girdi ve Demokrat Parti'yi kuran üç kişiden biri oldu. Celal Bayar adlı bu politikacı 1950 yılında Demokrat Parti'nin seçimleri kazanmasıyla birlikte Türkiye Cumhuriyeti'nin 3. Cumhurbaşkanı seçildi. Kardinal Roncalli'nin Türkiye'deki en yakın dostlarından biri işte oydu. Celal Bayar, Cumhurbaşkanı seçildikten sonra Gül ve Haç üyesi dostu Roncalli'nin ricasını kırmadı ve Vatikan'ın Türkiye'de bir Büyükelçilik açması için gereken emirleri vardı. 1958'e gelindiğinde Roncalli, beklenmedik şekilde Papa seçildi ve 23. John adını aldı. Ve ilk işi de II. Vatikan Konseyi'ni toplamak oldu. Bu konsey Katolik aleminde bomba gibi bir etki yaptı. 1963'de, 23. John öldü ama 1965'de tamamlanan Konsey çalışmaları Papa'nın adını ölümsüzleştirdi. Bu konseyde alınan kararlar günümüzde Katolik alemine ve Papalığa yön vermektedir.

CELAL BAYAR'I İPTEN ALAN PAPA

Celal Bayar ile Roncalli'nin dostluğu Türkiye tarihindeki bir ilke de imzasını atmıştır. Celal Bayar eski dostu Roncalli Papa seçilince Vatikan'a giderek onu bizzat makamında kutlayan ilk Türk ve Müslüman Devlet Başkanı oldu. O güne kadar hiç bir Müslüman devlet başkanı, Papa'nın ayağına gitmemişti. Bu sürpriz ziyaret Vatikan ile Türkiye arasındaki ilişkilerde Ortodoks alemine karşı bir gözdağı olarak kabul edildi. Papa da bu olağanüstü dostluğu karşılıksız bırakmadı. 1960'da yapılan askeri darbeye Yassıada'ya gönderilen ve daha sonra da idama mahkum edilen Celal Bayar'a çok anlamlı bir jest yaptı. Türk Silahlı Kuvvetleri adına Celal Bayar'ı idama mahkum eden Sıkı Yönetim Mahkemesi idamdan bir kaç saat önce idamdan vazgeçti. Bir gece önce Ankara'ya gelen ve bizzat Papa 23. John'un mesajını ileten bir Kardinal, darbeci subaylara Celal Bayar idam edilirse Papa'yı ve tüm Katolik alemini karşılarında bulacaklarını en sert dille bildirdi. Sonuçta zavallı Adnan Menderes ve arkadaşları asıldılar, komitaci Celal Bayar daha uzun yıllar yaşadı...

EKÜMENİZMİN YERLEŞMESİ İÇİN GEREKEN DEĞİŞİKLİK

Vatikan'ın geleceği konusunda bazı görüşlerle, Türkiye'nin 21. Yüzyılda karşılaştacağı dinsel girişimlere kısaca değinerek bitireyim. Kuvvetle muhtemeldir ki yeni Papa artık Vatikan'dan çok yine eskisi gibi St. John Lateran Sarayı'nda oturacaktır. Bunu Katoliklik çöktü şeklinde yorumlamamak

gerekir. Tam tersine Ekümenizm'in yerleşmesi için bu değişikliğe ihtiyaç vardır. Çünkü Ekümenizm'in tarihi kararları Lateran'da alınmıştır.

TÜRKİYE'Yİ BEKLEYEN GELİŞMELER

Türkiye'yi bekleyenlere gelince. Almanlar için önemli olan tıpkı tarihte kendilerinin yaptıkları gibi Türkiye'de İslamiyet'in Türkleştirilmesini istemekte ve bu yönde çalışmalar yapmaktadırlar. Fransa ise Türkiye'deki Laikliğin bekçisidir. Dolayısıyla Devletçi Laisizm'in her ne pahasına olursa olsun korunmasından yanadır. İngiltere bu iki görüşe karşıdır ve Türkiye'nin önderliğinde yeniden bir Hilafet kurulmasına sıcak bakmaktadır. Amerika ise, Türkiye'de artık Devlet'in değil, Liberalleşmiş bir Anayasa'nın en üst değer olarak tanınmasını ve bu anayasanın sınırlarını çizdiği İnsan Hakları çerçevesinde, Fransızlarınkinden daha özgür ve özerk bir "Din ve Vicdan Özgürlüğü"nü yerleştirmek istemektedir. Türkiye önümüzdeki yıllarda işte Batı'dan gelecek olan bu "İslam"la daha çok tanışacaktır.